

31.03.2008.

NOVA I DOPUNJENA PRIČA!

"DA LI BI VAS ZAPANJILO DA OTKRIJETE DA SE NAJZNAČAJNIJI DOGAĐAJI U ISTORIJI UOPŠTE NISU DOGODILI?"

ISTINA O ODLASKU KOSMONAUTA NA MESEC?

PRVI DEO

Piše: Ivona Živković

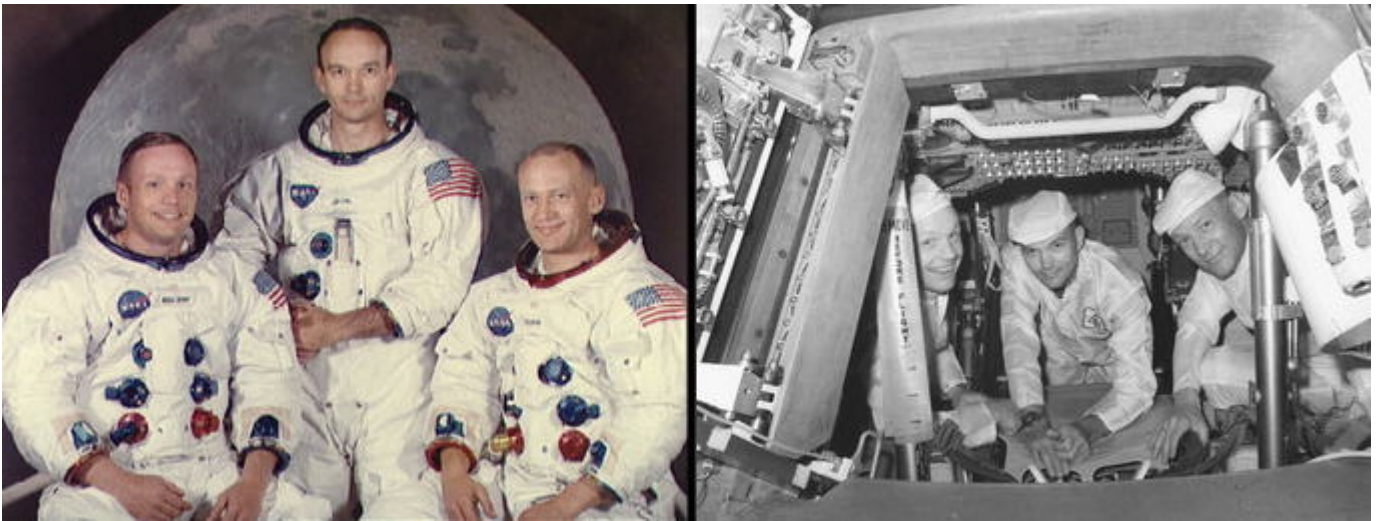
Poslednjih godina sa razvojem Interneta mnogi ljudi su u stanju da svoja razmišljanja i otkrića plasiraju širom sveta. Popularišu se tako knjige i amaterski filmovi. Kada takvo jedno okriće postane tema uticajne TV mreže kao što je američki FOX, onda za to saznaju i stotine miliona ljudi širom sveta.

Jedno takvo otkriće je postalo veoma neprijatno za Nacionalnu Američku Svemirsku Agenciju (NASA) i sve one koji su učestvovali u "epohalnom" događaju za čitavo čovečanstvo - odlasku prvog čoveka na Mesec. Tamo je do sada, navodno, bilo 12 ljudi.

Pitanje je, međutim, da li je to bila izmišljotina i vešto režirana predstva koju mnogi nazivaju NAJVEĆOM PREVAROM NA SVETU ili su možda kosmonauti zaista bili na Mesecu, ali snimci koje smo videli na TV ekranima i u novinama nisu tamo napravljeni - već na Zemlji. Ono što je snimljeno na Mesecu navodno predstavlja "TOP SECRET". Ovom temom se pozabavio i "FOX TV NETWORK, 15. februara 2001. u emisiji "Teorija zavere: Da li smo se spustili na Mesec?"

Glavni junak ove tvrdnje je Bil Kejsing koji je nekada radio tehničke publikacije i pri "Rocketdyne Systems" (od 1956. do 1963.) i koji još tada procenio da postoji samo 0.0017 % verovatnoće da se preživi putovanje na Mesec. Po njemu, mnogo je ubojitih i nepredvidljivih zamki na putu: radijacija, Sunčev vetar, meteoriti kao i mogući brojni tehnički problemi.

Podsetimo da se ovaj "istorijski događaj" odigravao od 16-24. jula 1969. Prvi čovek koji je zakoračio na Mesec, 20. jula, bio je američki kosmonaut Nil Armstrong. To je bila Misija Apolo 11, u kojoj su učestvovali i Edvin "Baz" Oldrin (drugi čovek na Mesecu) i Majkl Kolins, pilot kapsule koja je ostala u Mesečevoj orbiti i nije se spuštao na Mesec. Apolo 11 kapsula je nazvana "Kolumbija", specijalni lunarni modul (LEM -Lunar Excursion Module) nazvan je "Orao".

Tri kosmonauta Apola 11, Nil Armstrong, Mjkl Kolins i Edvin Oldrin, provela su u ovoj stešnjenjnoj kapsuli apola 11 osam dana.

Ko god je imao televizor u to vreme ovaj direktan TV prenos sa Meseca nije propustio. Bio je to trenutak kada su svi narodi sveta bili jedinstveni u osećanju pripadnosti ljudskoj vrsti, koja je te godine napravila fantastičan iskorak vinuvši se na jedan sasvim drugi svet, onaj koji božijom voljom ljudima nije dat. Naprotiv, Biblija je zapisala drugačije: "Nebo i sva nebesa, pripadaju Gospodu: ali Zemlja je data deci čoveka" (Psalm 115:16)

Nije li čovek spuštanjem na Mesec dokazao da je iznad boga, da je sam Bog. Naravno, ukoliko je zaista bio na Mesecu. Ali, mnogo je detalja koji čitavu misiju Apolo dovode u pitanje.

KAKO POSTAVITI ORUŽIJE U SVEMIR?

Pre nego što analiziramo neke detalje i zapitamo se zašto bi Amerikanci sve to lažirali, razmotrimo jednu pretpostavku: ako bi ste želeli da imate savršeno oružije kojim bi ste veoma brzo i precizno mogli da dejstvujete za samo nekoliko sati na svaku metu na bilo kojoj tački na ovozemaljskom svetu, gde bi ste smestili to oružije? Naravno, idealno mesto je svemir, tačnije

Zemljina orbita. Ukoliko bi ste u orbiti imali jednu svemirsku platformu načičkanu bojovim glavama i raketnu tehniku sa sistemom pomoću koga bi ste projektele izbacivali do mete na Zemlji, ne bi vam bili potrebni ni nosači aviona, ni supersonični avioni, ni vojne baze širom sveta, a još manje tenkovi i topovi i ogroman broj vojnika koje treba hraniti, oblačiti, prevoziti i plaćati. Precizno navođenu raketu stacioniranu u svemiru teško da i jedan protivraketni sistem sa zemlje može zaustaviti, jer bi ona brzo postigla ogromnu brzinu.

Jedini problem je što je razvoj ovakvog oružija veoma skup i kompleksan i pitanje je ko bi to mogao da finansira i proizvede. Morali bi ste da imate ogromna sredstva koja su veliki izdatak i za državne budžete najjačih svetskih ekonomija, a takođe i veliki broj svetskih naučnika na okupu koji bi tehnologiji smislili i razvili. I, naravno, ako bi ste svim tim ljudima i stotinama miliona poreskih obveznika rekli da će njihov novac i njihov rad biti upotrebljeni da bi NEKO imao ubojito oružije u svemiru upereno i protiv njih - običnih ljudi, ismejali bi vas kao najveću budalu. Zato bi ste morali da smislite neku priču kojom bi ekonomski najjače zemlje sveta podstakli da rade na razvoju tehnologije koja funkcioniše u svemiru i istovremeno zainteresovali obične građane, poreske obveznike, da na to gledaju pozitivno. Na primer, da veruju da je istraživanje svemira i razvoj kosmičke tehnike nešto što će čitavom čovečanstvo doneti dobrobit.

Postavljanje jedne veoma komplikovane građevine u Zemljinu orbitu podrazumeva da na njenoj izgradnji rade ljudi, jer su samo ljudi sposobni da nešto tako složeno naprave. Može li čovek živeti i raditi u svemiru? Koliko dugo ljudski organizam to može da izdrži? Odgovor na ova pitanja moguće je dobiti samo serijom eksperimentalnih letova u svemir.

Da li je ideja da se ovakvo oružije napravi bilo u glavama moćne globalne oligarhije tj. NEKOG ko je željan da gospodari svetom i ide u stalne pljačkaške kolonijalne ratove?

Danas, više nego ikad imamo razloga da verujemo u ovakav pakleni plan, jer smo i mi u Srbiji više puta u istoriji doživeli bliski susret sa ovom paklenom ratnom mašinerijom. Poslednji put pre samo 9 godina.

"OPERATION PAPERCLIP"

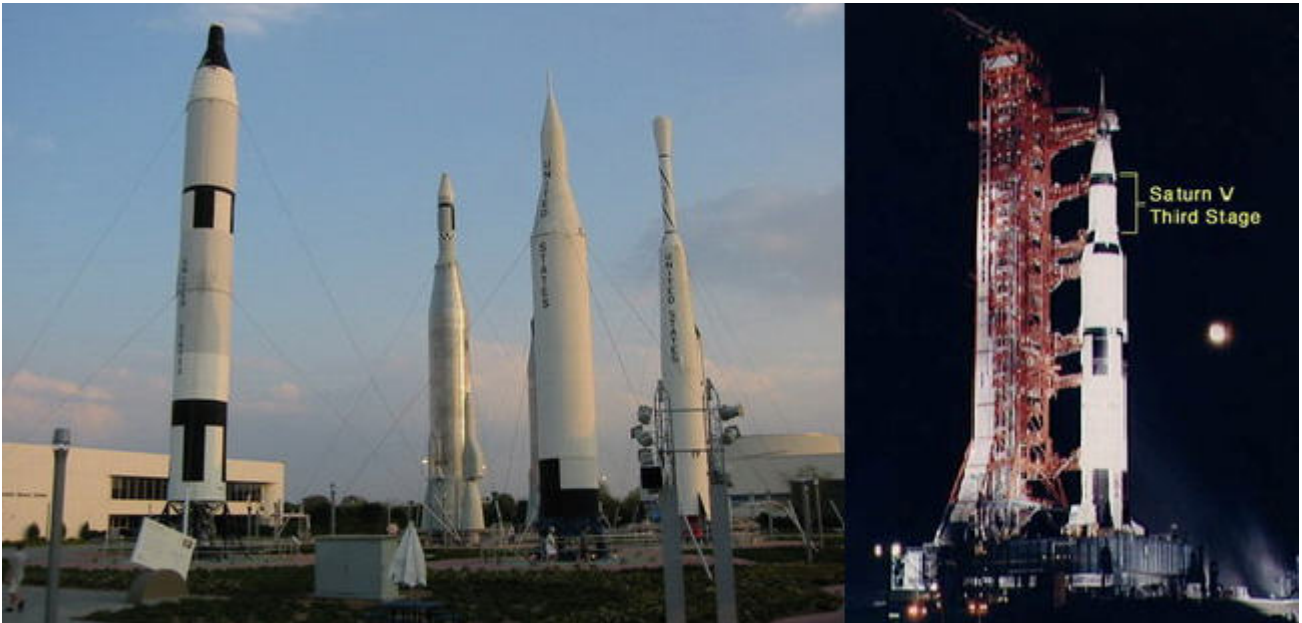
Okončanje Drugog svetskog rata otkrilo je fantastičan tehnološki napredak u konstrukciji novog oružija.

Čini se da su Nemci od svih otišli najdalje posebno u razvoju raketne tehnike (Fau 1 i Fau 2). Iako se izumiteljem raketne tehnike smatra dr Robert Goddard, profesor iz Masačuseca, Nemci su mnogo toga što je on postavio praktično razradili i isprobali pre i za vreme Drugog svetskog rata. Ciolkovski, koji se u Rusiji pominje kao idejni tvorac raketne tehnike, bio je samo maštoviti vizionar, ali ništa nije napravio.

Nemci su međutim raketnu tehniku usavršavali. Tu su bili: Mak Vailer, Herman Oberth, Klaus Fiedler, Jonaes Vinkler...

Zanimljivo je, međutim, da Gadard sve do 1942. godine nije dobio za svoj rad nikakva značajnija sredstva. Do tada su ga finansirali samo Smitsonijan Institut i Gugenhajm Fondacija. (Gughenajm je bio bogati kapitalista koji je stradao u brodolomu Titanika).

Dr Robert Gadard (1882-1945) imao je preko 200 patenata u svim fazama raketnog dizajna. Većinu svog istraživanja je sam finansirao. Tek 1942. pozvan je da se iz Novog Meksika, gde je radio, preseli u Merilend kako bi radio na izradi raketa za američku mornaricu. Za to vreme nacistički raketni stručnjaci su poslali u Novi Meksiko da bi usvaršili upravo Gadardove rakete. Da li bi Gadard prihvatio da se njegov patent koristi kao oružije za masovno uništavnje? Verovatno da ne bi, kao što to ne bi učinio ni Nikola Tesla. Oba naučnika su pripadala tipu istraživača koji su imali veoma napredne, ali humane vizije upravo sa željom da život na Zemlji bude lepši i kvalitetniji svim ljudima.

Na žalost, sva naučna dostignuća koje naša civilizacija danas poznaje razvijena su isključivo za potrebe vojske. Mobilni telefoni i Internet upravo su se tako razvili. Naravno, mi obični građani koristimo samo je jedan segment ovi tehnologija, dok nam je celina nepoznata.

Gadard je umro 10. avgusta 1945. samo nekoliko meseci pre nego što je nacistički raketni inženjer, Verner fon Braun stigao u SAD. Ipak, Gadard je uspeo da vidi jednu zarobljenu nemačku raketu koja je dopremljena u Merilend. Bila je napravljena u Nemačkoj tačno po njegovim nacrtima. Kako su njegovi projekti tamo stigli, verovatno nikada nije saznao.

Verner fon Braun (1912-1977.) je bio oficir SS jedinica u rangu šturmbanfirera, što odgovara našem majoru. Bio je raketni inženjer i jedan od vodećih ljudi u tajnoj nemačkoj fabrici u Pinemunde koja je za vreme Drugog svetskog rata koristila radnu snagu logora Dora -

Mitelverk. Veruje se da su savezničke snage prilikom "oslobađanja" ovog logora pobile ogroman broj logoraša kao i nemačkih vojnika i oficira, a kompletnu tehniku zaplenili i preneli u SAD. Vodeći inženjeri koji su se septembra 1945. predeli Saveznicima, tajnom operacijom "Paperclip", prebačeni su u SAD. Među njima i Verner fon Braun, kome nikada nije suđeno kao nacističkom zločincu. Tako je on u SAD počeo novi život.

Danas kada je već objavljeno više knjiga (Entoni Satona npr.) koje otkrivaju da su glavni finansijeri nacista u Nemačkoj i boljševika u Rusiji bili isti ljudi koji pripadaju moćnom međunarodnom bankarskom kartelu (u SAD ih je predvodila porodica Rokfeler sa porodicama Morgan i Šif), nije nikakvo čudo što su se raketni nacrti iz SAD našli u Nemačkoj, da bi nakon rata ponovo bili preneti u SAD. Isti je slučaj bio i sa izradom atomske bombe. [Supertajni "Projekat Menhetn"](#) koji je Pentagon godinama tajno razvijao da bi napravio ubojitu nuklearnu bojevu glavu, pod izgovorom da je namenjena uništenju Sovjeta, odmah se našao u posedu Sovjeta. Veruje se da je u ovome glavnu ulogu odigrao Viktor Rotšild, iz moćne bankarske porodice Rotšild i KGB. Sve što su razvijali Amerikanci, odmah su dobijali Sovjeti. Tako je stvarana stalna politička i vojna zategnutost nazvana "hladni rat". Kako bi se ovaj hladni rat raspirivao u SAD je konstantno preko medija, koje je kontrolisao isti bankarski kartel, širen strah od sovjetskog nuklearnog arsenala. Ljudi iz Pentagona su tako bili podstaknuti da grozničavo rade na projektima odbrane, a poreski obveznici su sve to finansirali. Stari Rimljani su ovakvu tehniku vladanja nazivali "divide et impera". Nisu li je danas usvojili upravo međunarodni bankari koji danas stoje iza najvećih međunarodnih kriznih žarišta i ratova?

Da li je čitav projekat Apolo i odlazak čoveka na Mesec imao zadatak da iz budžeta SAD za razvoj svemirskog "istraživanja" bude izdvojeno najmanje 30 milijardi dolara i da se usavrši raketna tehnika, a čovek isproba u dužem boravaku u svemiru? Da li je za kongresmene i obične građane to predstavljeno kao mirnodopsko i naučno istraživanje, dok je za najviše oficire Pentagona skrojena priča o neophodnosti izrade rakete koja bi mogla da dobaci nuklearnu bojevu glavu u samo srce sovjetske imperije?

Jedan od onih koji su u ovo verovali i revnosno pristupili ovom zadatku svakako je bio i američki general Leslie Gruvs koji je gradio Pentagon i prvu američku atomsku bombu. Amerikancima je za to bio potreban "raketni mozak" poput fon Brauna.

Verner fon Braun prilikom posete najviših nemačkih oficira poligonu Pinemunde, 1943.

SCIENCE- FICTION ZA ISPIRANJE MOZGOVA

Ali, staviti na čelo stručnog tima za let u svemir NASA -e čoveka sa nacističkom prošlošću bilo je u to vreme, početkom pedesetih, za američku javnost neprihvatljivo. Zato je Verner fon Braun morao na neki simpatičan način da bude uveden u javni život SAD.

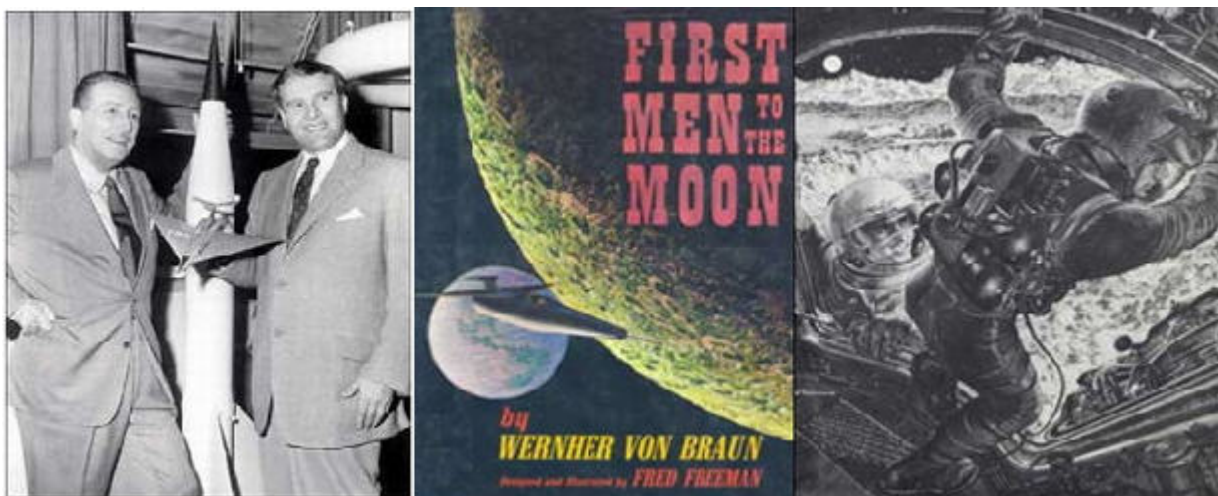
Tako je njegov novi život počeo saradnjom sa tada popularnim ilustrovanim magazinom "Collier's Weekly" iza koga je stajao kapital Rokfelera. Fon Braun je pisao kratke priče o putovanju u svemir, na Mesec i na Mars. Čitava urednička ekipa ovog magazina propagirala je velike društvene promene, u smislu modrnizacije američkog života i posvećenost istraživanju nepoznatog.

Lunarni

modul po zamisli fon Brauna (desno) i stvarni koji je Amerikance navodno spuštao na Mesec. Za sledeći korak u popularisnju imena fon Brauna i putovanja u svemir bio je zadužen popularni Volt Dizni, otac Miki Mause i kretor pop kulture koja će generacijama američke dece isprati mozgove i udaljiti ih od realnog života.

Dizni je bio toliko pozitivna ličnost da ga niko ne bi uzeo na zub što saraduje sa bivšim nacistom. Malo ko je tada znao da je Dizni bio prikriveni FBI informator u Holivudu.

Pogodna priča za američke građane je bila sledeća: Volt Dizni je mnogo voleo da čita naučno-fantastične priče Vernera fon Brauna koje je on objavljivao u "Coolier's Weekly" i kasnije u svojim knjigama o putovanju na Mesec, pa je odlučio da 1955. godine snimi tri televizijska filma. Za tehničkog konsultanta je uzeo lično Vernera Fon Brauna. To su bili filmovi "Čovek u svemiru", "Prvi ljudi ka Mesecu" i "Putovanje na Mars". Filmovi su bili tako realistično snimljeni da su gledaoci bili ushićeni verujući da je sve to istina. Moć televizije je tada bila još fascinantnija nego danas i mnogo nepismenih ljudi se tada čudilo kakva je to tehnologija koja ljude može toliko da smanji i smesti u kutiju televizora.

Science-fiction knjige, stripovi i filmovi kao žanr su pedesetih i šezdesetih godina preplavili bioskope i knjižare. Čak i ozbiljni književni i filmski kritičari su se bavili ovim žanrom. Niko od njih ni tada, a ni danas, još nije shvatio kako je upao u perfidnu klopku ispiranja mozga koje je desetina miliona ljudi na svetu duhovno odvajalo od onoga što je kosmički Kretaor zaista stvorio - postavivši Čoveka na površinu Zemlje, a ne u središte planete, 20 000 luga pod morem, na Mars, na Mesec, Saturn...

Ali, ako je publika širom sveta mogla da sa ushićenjem "guta" ovakve fantazije verujući da će sve to jednog dana biti moguće, da li su mozgovi čitave ove perfidne strategije obmanjivanja tada došli na ideju da spuštanje čoveka na Mesec naprave kao jednu fantastičnu globalnu predstavu? Američki kongres je za put na Mesec izdvojio čak 20 milijardi dolara. Sredstva su najviše utrošena za pravljenje moćne balističke rakete. Saturn V raketa, koja će kosmonaute "odvesti na Mesac", najmoćnija je i najveća raketa do tada napravljena. Kao kada bi ste spektakularnom akcijom pred TV kamerama srušili kule Svetskog Trgovinskog Centra u Njujorku da bi ste građanima pokazali šta sve mogu "teroristi" i zbog čega američki kongres mora da izdvoji još sredstva za borbu protiv "terorizma" i pošalje vojsku u Avganistan i Irak? Ovo vam je poznato, zar ne?

KENEDI PREDSTAVLJA PROBLEM?

Prvi problem ovoj genijalnoj zamisli je izgleda predstavljao predsednik Džon F. Kenedi koji izgleda, nije shvatio igru ili nije želeo da je igra verujući u demokratiju i moć naroda koji je on predstavljao. Da li je baš to bio razlog njegovog ubistva ili samo jedan od razloga? Izvesno je da je Džon Kenedi 1963. imao drugačiju viziju o istraživanju svemira kada je naciji obećao ovakav program. On je čak pozvao najistaknutije naučnike SAD toga vremena da iznesu svoje mišljenje o programu istraživanja svemira. Postoji o tome i izveštaj u arhivima NASA iz 1963. Tu se vidi da je većina naučnika bila veoma skeptična. Neki su primetili da takav program preskup, da je nehuman te da izopačava određene ljudske veštine postavljajući pred kosmonaute nadljudske zahteve. Mnogi su se pitali čemu sve to i da li вреди uložiti toliko novca i eventualnih žrtava zbog trke sa Sovjetima u osvajanju svemira. Mnogi su smatrali da SAD treba da ima drugačije prioritete u naučnim istraživanjima i da se orijentišu na istraživanja na Zemlji, posebno na istraživanja okeanskih dubina i to Pacifika. Predloženo je i nekoliko zanimljivih projekata.

Najzad, iznete su veoma argumentovane tvrdnje da je tehnološki nemoguće do 1970. putovati na Mesec, kako je to obećao Kenedi.

Dakle, samo pet i po godina pre nego što će čovek 1969. "stvarno" zakoračiti na Mesec, eminentni američki naučnici su bili skeptici. Kako je moguće da naučnici toliko pogreše?

Pomenuta naučna mišljenja izgleda da su pokolebala Dž. F. Kenedija, pa je on u jednom trenutku čak razmatrao da se u istraživanje svemira, ako je to tako važno, krene zajedno sa Sovjetima. Smatrao je da bi time možda bili poboljšani i odnosi dve zemlje.

Dakle, u koliko su Amerikanci 1963. već bili na takvom tehnološkom nivou razvoja da ih je samo pet godina delilo od puta na Mesec, zašto je Kenedi uopšte pominjao zajedničku saradnju sa Sovjetima?

Kenedi izgleda nije znao da Amerikom vlada moćna bankarska oligarhija i da je on kao predsednik izabran da štiti njihove interese, a ne interese građana. A bankarska oligarhija je mogla da profitira samo ukoliko bi finansirala ratove ("hladne" ili "usijane") i zato je težila ka stvaranju stalne političke napetosti. Njegovim političkim stavom tehnika globalne uprave izazivanjem stalne tenzije na principu "divide et impera" bila bi ozboljno dovedena u pitanje. Nije li ovo bio dovoljan razlog za njegovo uklanjanje? Lindon Džonson, pokazalo se, bio je mnogo kooperativniji.

Verner fon Braun (u civilu levo) , septembra 1962. prilikom posete Kenedija poligonu u "Redstone Arsenal Airstrip", jednom od centara za svemirske letove. Kenedi je te godine imao čitavu turneju po ovim centrima, gde su ga verovatno ubeđivali o spremnosti NASA da se čovek vine u svemir. Sasvim desno je Lindon. B. Džonson koji će ga nakon ubistva naslediti. Bez izbora, naravno.

Tačno 20. jula 1969.godine u 20.56 minuta po istočnom američkom vremenu čitav svet je mogao na TV ekranima u "direktnom prenosu sa Mesece" da vidi kako je prvi čovek levom nogom zakoračio na Mesečevo tle u regionu nazvanom More tišine. "Ovo je mali korak za čoveka, ali džinovski skok za čovečanstvo" bile su reči koje je Nil Armstrong tada izgovorio.

Sve je bilo savršeno aranžirano da bi se ovaj fasciantan istorijski trenutak duboko urezao u svest stotina miliona ljudi širom sveta. TV kamera je bila postavljena negde ispod silaznih lestvi na lunarnom modulu - LEM-u (Lunar Excursion Module) koji se samo četiri sata pre toga savršeno meko spustio na površinu drugog sveta.

Nakon 15 minuta iz LEM-a je izašao i Edvin Oldrin. Armstrong ga je kamerom, koja mu je bila okačena na grudima, snimio kako silazi.

Vešti stručni komentatori usmeravali su pažnju gledalaca objašnjavajući im razne tehničke detalje ovog imponantnog tehnološkog dostignuća. Za JRT komentarisao je iz studija TV Beograd veoma dobro pripremljen i opskrbljen podacima o letu, inženjer Milivoje Jugin. Kada sam ga pre dve godine (za tekst u "Svedoku") zamolila da mi prokomentariše tvrdnje skeptika da je sve to bilo lažirano, inženjer Jugin mi je odgovorio sledeće: "Nema tu nikakve prevare. Znam, jer sam bio tamo, ne samo na lansiranju Apola 11, već sam bio i na pripremama kosmonauta. Bio sam sa njima kada su oblačili odela pred ulazak u brod. Najzad, da ima nečeg spornog, zar to Rusi prvi ne bi otkrili? Oni su sve mogli da prate. Ni jedan ruski kosmonaut mi nikada nije izneo svoje sumnje. Zanimljivo je i što se sumnja pojavljuje samo kod Apola 11, a bilo je još šest uspešnih misija na Mesec. Ne, ja ne verujem u prevaru".

Ipak, u svom obimnom [intervjuu koji je dao za magazin "Astronomija"](#), Jugin navodi i zanimljiv susret iz jula 1969. sa Ernstom Štulingerom, zamenikom Venera Fon Brauna glavnog konstruktora NASA. Kako je u to vreme lansirana na Mesec ruska automatska sonda "Luna 15", koja je trebalo da sa Meseca donese uzorke tla, Štulinger mu se poverio da bi uspeh te misije bio za NASU katastrofa. Tada bi kongresmeni pitali zašto se troše milijarde dolara iz budžeta na obuku ljudi, ako Rusi to mogu da obave bez ljudi? Kada se "Luna 15" razbila o Mesečevo tlo, baš na dan poletanja Apola 11, Štulingeru je laknulo. Dakle, NASA je MORALA da ima uspešnu misiju na Mesec.

Šta je onda sporno, ako inženjer Jugin, kao i mnogi drugi nesporni stručnjaci za kosmičku tehnologiju, koji su pratili lansiranje Apola 11 i pripreme kosmonauta, tvrde da oni jesu 16. jula 1969. uzleteli u svemir? Sporno je gde su otišli nakon uzletanja. Da li su zaista otišli u pravcu Meseca ili su ostali u Zemljinoj orbiti? To je zapravo bilo veoma teško tada proveriti. Ali, sve ono što smo kasnije videli na TV ekranima, kao i na ostalim snimcima koje su napravili kosmonauti Nil Armstrong i Edvin Oldrin, kao i ostali nakon njih, koji takođe po mnogo čemu sudeći, nikada nisu bili na Mesecu, može se i drugačije analizirati.

Pogledajmo samo neke nelogičnosti, jer smo nakon 39 godina bar malo pametniji.

PER MORTUOS AD LUNAM

Samo dve godine pre Apola 11 uzleteo je prvi iz ove misije - Apolo 1. I to je bila pravakatastrofa. U kapsuli je prilikom lansiranja (27. januara 1967.) izbila vatra i tri kosmonauta su na mestu izgorela. Poginuli su tada Virdžil Grisom, Edvard Vajt i Rodžer Čafi. Grisom je inače prvi čovek koji je lansiran u svemir u kapsuli Merkjurija. Njegova porodica i danas ne veruje u zvaničnu verziju NASA šta se zapravo dogodilo. Naravno, svi podaci su proglašeni

tajnom, zbog nacionalne bezbednosti, a ostaci kapsule su bunkersinai. Ali, ova tragedija očigledno nije pokolebala misiju Apolo i odlazak na Mesec. Bar ne zvanično. Navodno je upravo Virdžil Grisom, nakon povratka sa leta u Džeminiju 3, marta 1965. rekao: "Ukolko u poginemo, želimo da ljudi to prihvate... Osvajanje svemira je vredno rizika...". To je zapisala i Salamenderova enciklopedijska knjiga "Space technology. Njegov kritički odnos prema svemirskom programu NASA i njegova navodna opaska: "Ovde će jednog dana neko poginuti" u mainstream medijima se ne pominje. Ali, pominju je oni koji su u čitavu priču NASA posumnjali.

Potpuno izgorela kapsula Apola 1 prilikom lansiranja 1967.

Apolo 4 i Apolo 6 su bili lansirani u orbitu Zemlje bez ljudi, da bi oktobra 1968. Apolo 7 poneo tri kosmonauta u Zemljinu orbitu. Bili su to Volter Šira, Don Ajsl i Volter Kaningam. Oni su imali zadatak, pored testiranja kapsule i rakete nosača Saturn V, da se slikaju u direktnom TV prenosu iz svemira i popularišu ovu misiju.

Već decembra 1968. Apolo 8 prvi stiže do Meseca, ali samo u njegovu orbitu. Kosmonauti su bili Džejms Lovel, Frenk Borman i Vilijam Anders. Apolo 8 je, navodno, prvi snimao površinu ove planete izbliza i locirao mesto gde će se spustiti Apolo 11. Bio je to put bez lunarnog modula.

Apolo 9 je bio samo u Zemljinoj orbiti i tada je prvi put ponet LEM. On je u Zemljinoj orbiti raspakovan, okrenut za 180 stepeni spojen sa kapsulom Apola. Bio je to složen manevar i kosmonauti su prešli iz kapsule u LEM.

Sledeći let Apolo 10, maja 1969. imao je zadatak da sve to isto obavi u Mesečevoj orbiti, ali bez spuštanja na Mesec.

Samo dve godine od katastrofe Apola 1 krenuo je na Mesec Apolo 11 i u njemu Armstrong, Oldrin i Collins

Lunarni modul (LEM) koji se u Mesečevoj orbiti odvojio od kapsule i raketnog sistema Apolo 11, nikada nije bio testiran na Mesecu. Ali **STRUČNJACI NASA SU BILI 100 % UVERENI DA ĆE MODUL I NJEGOV RAKETNI SISTEM ZA SPUŠTANJE RADITI!**

LEM je tehnički tako zamišljen da može da funkcioniše samo na Mesecu, odnosno tamo gde nema atmosfere i gde je gravitacija daleko slabija. LEM manevriše slično helikopteru na Zemlji. Dakle, niko nikada nije video, osim onih koji su bili na Mesecu, kako ovo čudo tehnike leti. Evo kako je Neil Armstrong to zapisao u svom eseju "Simbolika poduhvata" 1969.: "Naš cilj, kada smo bili određeni za ovaj let prošlog januara, izgledao nam je gotovo nedostižan. U svemu tome bilo je mnogo nepoznatog, nepotvrđenih ideja, neproverenih mašina. Mesečev modul nije nikada pre toga leteo. Uz to mnoge činjenice o Mesečevoj površini bile su nam nepoznate...."

Ipak ova tri porodična čoveka veoma pitomog uzgleda, koji ne pokazuju da u njima ima ičeg psihopatskog i sumanutog što bi ih lišilo emocija i učinilo korisnim mašinama baš za ovakve poduhvate, odlučili su se za ovakav put bez ikakvog straha. Naravno, uz uverenje naučnika NASA da će sve biti u redu.

Da li to deluje realistično?

ISTINA O ODLASKU KOSMONAUTA NA MESEC?

DRUGI DEO

Zanimljivo je i to što Amerikanci nisu pre slanja ljudske posade na Mesec napravili test sa nekom biljkom ili životinjom, ukoliko su već imali tehnologiju kojom su mogli da stignu tamo i odatle vrata letelicu. Nisu li prva živa bića koja su otišla u Zemljinu orbitu bili psi, majmuni, žabe? Naravno, ni jedna od ovih životinja nije preživela, ni keruša Lajka, ni majmuni Boni ili Hem.

Kako to da je na Mesec odmah poslat brod sa ljudima i to netestiran? Armstrong i Oldrin su tako bili **prva živa bića sa Zemlje** koja su se spustila na Mesec.

LUNARNI MODUL KAO IGRAČKA?

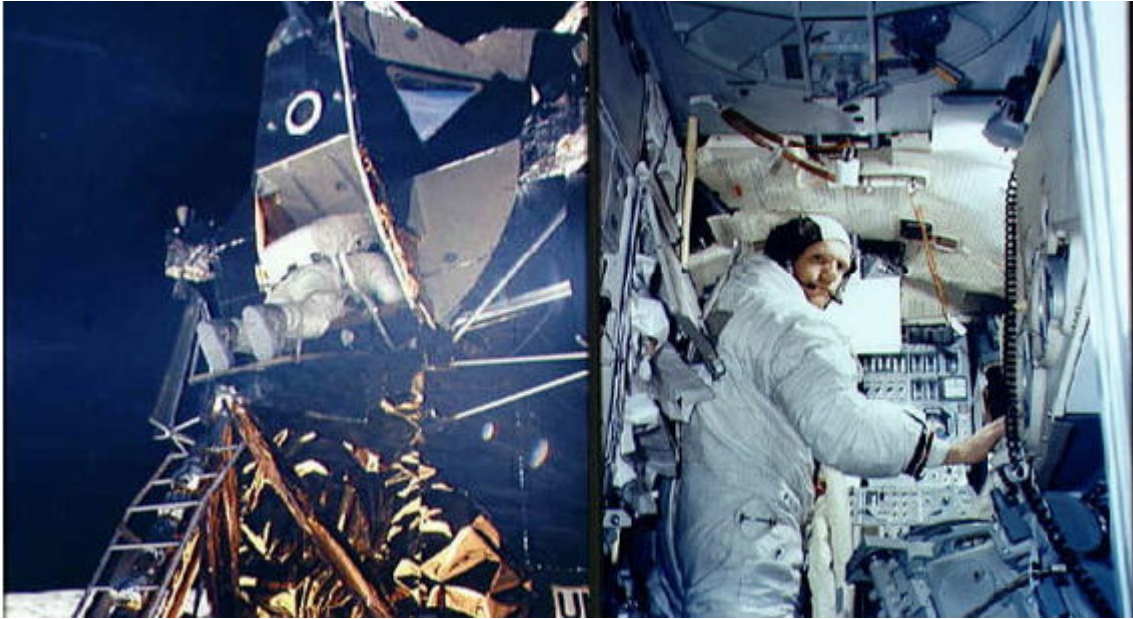
Sam modul je toliko minijaturan i lagan da se zdravorazumski zapitate da nije to neka igračka za decu. Visok je blizu 7 metara i težak oko 15.050 kilograma prilikom spuštanja. Na opsaku skeptika da bi pomeranjem kosmonauta i LEM mogao da promeni centar ravnoteže, stručnjaci kažu da je LEM imao **specijalni sistem vođenja** i žiroskop koji je to automatski regulisao tako što je bio povezan sa reketnim sistemom i po potrebi ga naginjao.

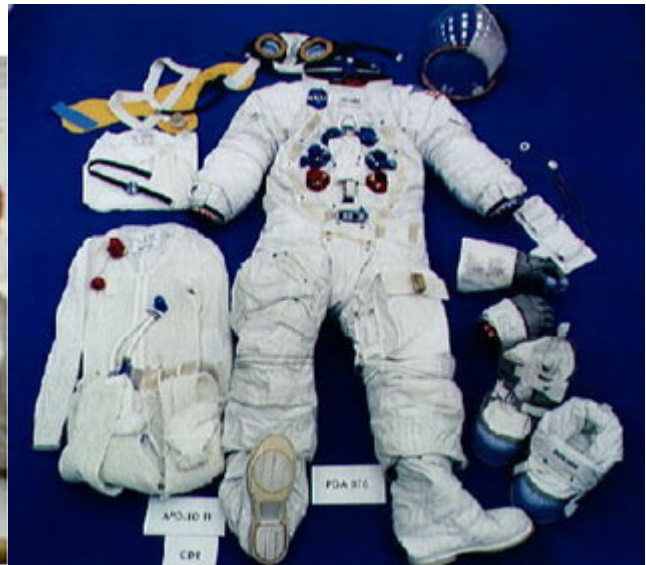
Dva čoveka jedva stanu u LEM . Kosmonauti u LEM-u stoje i pilotiraju gledajući kroz ova dva bočna prozorčića. Tačno ispod komandne table su vrata za izlazak iz LEM-a. Kosmonaut tako u odelu za izlazak mora da se sagne i nogama napred izađe iz LEM-a kroz ta vrata. U sredini su Pit Konrad i Alan Bin (Apolo 12) u LEM-u na Zemlji. Dok je LEM bestežinskom stanju oni, valjda, lebde. Trenutak kada se sleće na Mesec ih stavlja u poziciju da stoje. Nije jasno kako upravljaju dok lebde i kako izgleda trenutak kada dobijaju na težini. To niko od kosmonauta nije opisao.

Koliko su ovakvi prozori funkcionalni? U svom dnevniku Armstrong je zapisao i da je imao sliku sa kamere koja je bila fiksirana sa spoljnje strane LEM-a i pružala im sliku tla u vreme sletanja. Gde je tu sliku video? Gde je bio monitor i koliki je on bio? Da li je to ista kamera koja će kasnije snimiti njegov silazak niz lestve koji je prikazan u TV prenosu? Ako je snimala tlo prilikom spuštanja, i bila fiksirana kako je i kada njen položaj promenjen? Da li je prilikom spuštanja pala prašina na objektiv? Zanimljivo je da nikada nije obelodanjena precizna tehnička specifikacija LEM-a.

Njihova odela, inače veoma složene konstrukcije, takođe nisu bila isprobana niti na jednom živom biću pre toga spuštenom na Mesec. Ova odela sa rancem na leđima koji ih je održavao u životu (life support system) morala su da budu pod pritiskom i obezbede astronautima rashlađivanje, grejanje i kiseonik. Neki stručnjaci kažu da su imala i poseban sloj koji bi ih je štitio od udara sitnih parčadi asteroida (!) Da li su mogla da im pruže zaštitu od eventualnog zračenja?

Edvin Oldrin izlazi iz LEM-a na Mesec. Ovaj snimak se pojavio naknadno i demantuje primedbe da kosmonauti uopšte nisu ni mogli da prođu kroz vrata na LEM-u. Ipak, primetno je da se čovek i na Zemlji bez glomaznog odela teško može spustiti niz ove lestve. Kosmonaut na Mesecu nosi i glomazne rukavice pod pritiskom, pa je nejasno koliko čvrsto mogu da se uhvate za lestve. Desno je Armstrong na Zemlji.

Iako su na Zemlji kosmonautima u oblačenju pomagali tehničari, u stešnjenom prostoru LEM-a i oni su to morali sami da izvedu. Kako su to uspevali? Koliko im je vremena za to trebalo? Ovi podaci nigde nisu navedeni. Dole, unutrašnje i spoljne rukavice koje je Armstrong nosio na Mesecu.

Armstrong i Oldrin su na Mesecu proveli ukupno 21 sat i 36 minuta, dok su u šetnji van LEM-a bili tačno 2 sata i 31 minut.

Kako su rešili pitanje toaleta, da li su nosili pelenu nije objašnjeno. Ni tvrdnja iz NASA da su na Mesecu ostavili đubre ne deluje baš logično. Kad su to uradili? Kako su ga izbacili? Kroz prozor? Treba imati u vidu da su kosmonauti ispuštali vazduh iz LEM-a pre izlaska , a nakon šetnje ga ponovo ubacivali. Ovo je takođe bila procedura koju nikada na Zemlji nisu mogli da isprobaju, bar je tako zapisao Armstrong, objašnjavajući zašto su kasnili sa izlaskom u šetnju: "Nekoliko sitnica doprinelo je ovom zakašnjenju, ali nas je najviše iznenadilo vreme koje smo utrošili da se u "Orlu", u potrebnoj meri, smanji pritisak. Da bi smo otvorili vrata za izlazak trebalo je da izjednačimo pritisak obeju strana vrata. A kako je napolju, na Mesecu vakuum, unutrašnji pritisak je morao da bude sveden takođe na vakuum, otvaranjem ventila kroz koji je kiseonik iz kabine ispušten. Ovo je bila vežba koju nikada nismo mogli potpuno da obavimo na našim probama na Zemlji i trajala je mnogo duže nego što smo očekivali. Smatram da se ovo desilo delimično zbog toga što su naši ranačevi na odelu (life support system) već bili u pogonu i mi smo na taj način u kabini ubacivali nešto izduvnih gasova. I ovo je, naravno, trebalo da se izbaci, i da se u kabini obezbedi vakuum".

Zanimljiva je ova njegova tvrdnja, s obzirom da je NASA baš 1969. godine izgradila ogromnu vakuumsku komoru visoku 37 metra i prečnika 30 metara koja je rashodivana 1975., što se poklapa sa završetkom Apolo misije. Komora je napravljena za testiranje nuklearnih električnih postrojenja i još mnoge druge namene. Zna se, međutim, da je korišćena i za potrebne testove kapsula Apola. Zašto ispuštanje vazduha iz LEM-a tu nije testirano? Ili je Armstrong to zaboravio? Da li je možda ova vakuumska komora poslužila da se i u njoj obavi snimanje nekih "šetnji po Mesecu"?

Apolo

kapsula u vakuumskoj komori i ulazna vrata komore NASA-e.

VIZUELNI EFEKTI SU BILI NAJVAŽNIJI

Iako su bili 100% sigurni u funkcionalnost LEM-a i kosmičkih odela, stručnjaci NASA su, izgleda, sumnjali da će kosmonauti na Meseću znati da zabodu zastavu u tlo ili da će znati dobro da ukadriraju Mesečeve pejzaže sa kamerom. Zato je uvežbavanju ovih detalja posvećena izuzetna pažnja.

Judžin Sernan (Apolo 12) vežba pobadanje zastave dok ga žena i ćerka posmatraju. Desno, Oldrin isprobava Haselblad foto-aparat, iako ga on na Meseću uopšte nije koristio.

Sve je moralo mnogo puta na Zemlji da se proba i to u ambijentu koji je bio do najsitnijeg detalja pripremljen da liči na ono što bi kosmonauti mogli da dožive na Meseću. Usitnjeno je i nasumice razbacano kamenje, prašina, krateri raznih veličina... U Istraživačkom

Centru u Lenglju napravljene su čak i džinovske makete Meseca sa pažljivo oblikovanim kraterima kako bi kosmonauti iz simulatora imali utisak kako to izgleda biti u Mesečevoj orbiti. Verodostojnost svakog detalja je nešto na čemu se veoma insistiralo.

Makete su pravljene od gipsanog maltera i bojene su sivkastim prelivima pri čemu je vođeno računa kako Sunčeva svetlost ovakav pejzaš obasjava. Reljef je dobijen veoma pažljivim slikanjem ovog modela na osnovu snimaka Meseca dobijenih od veštačkih satelita.

Kada je komonaut maleroznog Apola 13, Džejms Lovel nasnimio spikerski tekst po scenariju za TV film u kome je opisivao svoj navodni utisak sa puta do Meseca (na koji ova misija zbog kvara nikada nije stigla) rekao je da je Mesec "u suštini sivksat i zapravo bez boje, izgleda kao gipsani malter". Kakva koincidencija! Da nije možda stvarno Lovel od Meseca video samo model od gipsanog maltera?

U arhivima NASA postoje papiri u kojima se navodi zaključak stručnjaka da "simulatori postavljeni na Zemlji ne mogu da dočaraju verno sliku stvarnog spuštanja na Mesec" pa je odlučeno da se u Istraživačkom Centru u Lenglju, u Virdžiniji, izgradi specijalni kran koji će moći da spušta čitav LEM sa kosmonautima na posebno pripremljenu podlogu sa kamenjem, prašinom i kraterima i i verodostojnije im dočara prizemljenje na Mesečevo tlo.

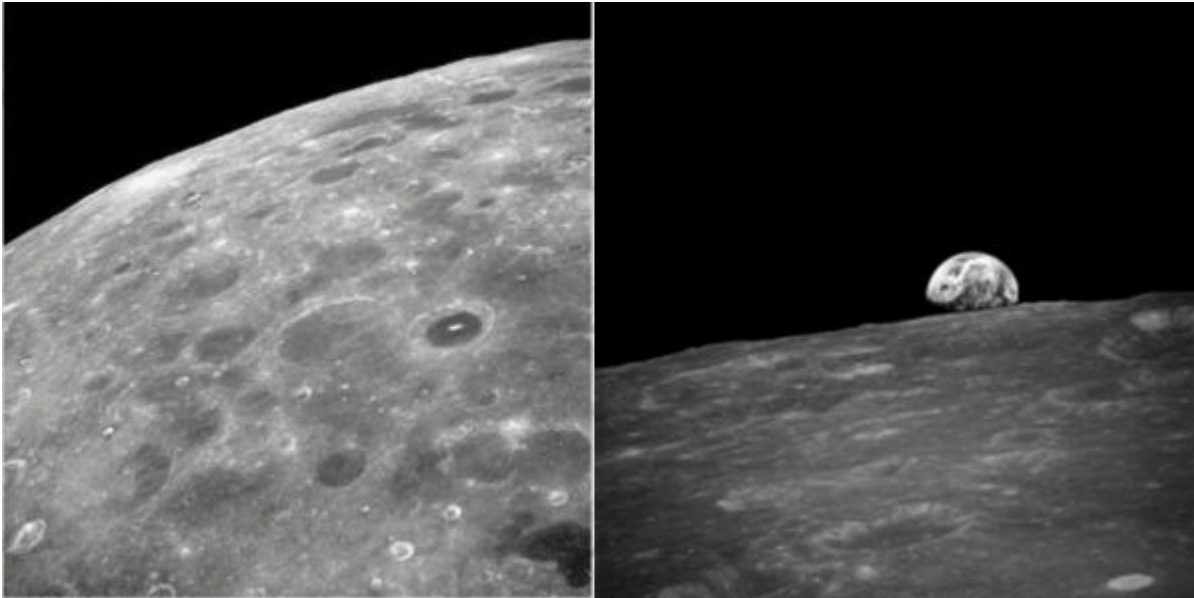
Kran je bio visok 250 stopa i dug 400 stopa. Postavljen je na 8 nogara. Ovaj snimak iz Centra u Lenglju načinjen je juna 1969., samo mesec dana pre "prvog spuštanja na Mesec".

Dakle, Mesečev modul koji navodno ima raketni sistem prilagođen isključivo bezvazдушnom prostoru i koji može vertikalno da spusti modul na Mesec i da ga podigne, nije mogao to da izvede na Zemlji, pa su ga kranom spuštali kako bi kosmonautima simulirali prizemljenje. Da budemo još precizniji, na Zemlji je navodno postojao prototip LEM-a nazvan Lunar Landing Research Vehicles (LLRV) koji je mogao da leti, jer je koristio drugo gorivo i mlazni sistem koji mu je navodno omogućava da leti šest puta uspornije i time stvori utisak manje gravitacije, ali verovali ili ne upravo je Nil Armstrong jedva izvukao živu glavu iz te naprave, jer je na vreme uspeo da iskoči iz nje kada je izgubio kontrolu i letilica se srušila. Tako se kran pokazao efektnijim.

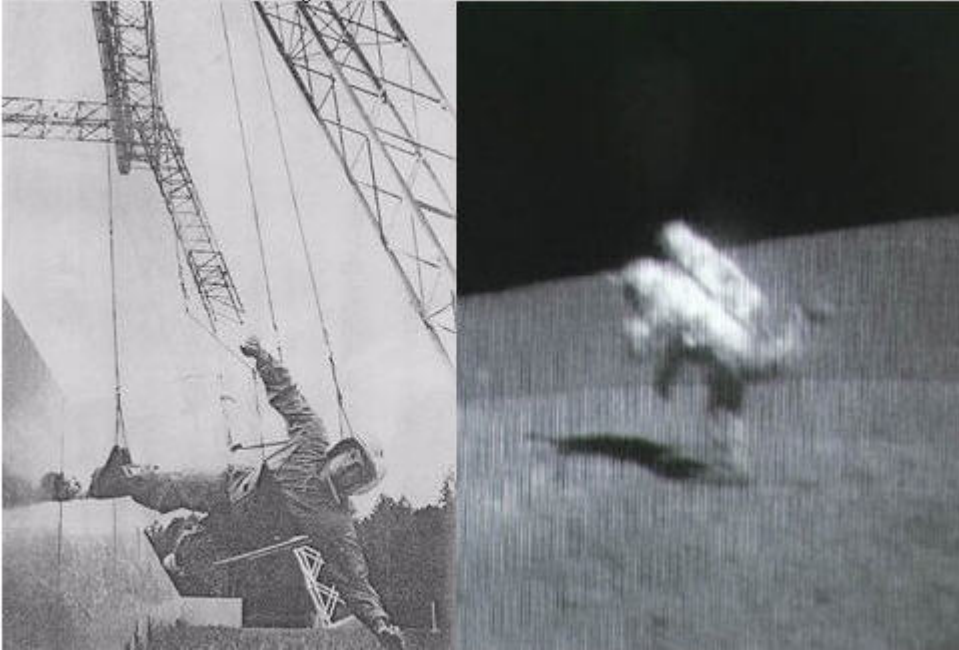
U dokumentu datiranom 26. avgusta 1969. opisuje se rad Donalda Hjuisa koji je nadzirao izvođenje ovih simulacija sa kranom: "Da bi se smulirano spuštanje učinilo što verodostojnijim, Donald Hjuis i njegovi ljudi napunili su ogromnan prostor ispod osam nogara kрана mterijalom crveno-bele strukture sa zemljom i modelirali to da liči na Mesečevu površinu. Podigli su reflektore pod odgovarajući ugao kako bi simulirali upad sunčeve svetlosti u instalirali jedan crni ekran na dalji kraj kрана kako bi imitirali bezvazdušno Mesečevo "nebo". Hjuis se lično peo na kran i ulazio svakog dana u lažirane kratere sa sprej bocom crnog emajla prskajući ih kako bi astronautima dočarali senke koje će videti za vreme spuštanja na Mesec". Ovaj dokument je prezentovan Američkom Udruženju Inženjera.

POLIGON ZA VEŽBE ILI SCENOGRAFIJA ZA SNIMANJE?

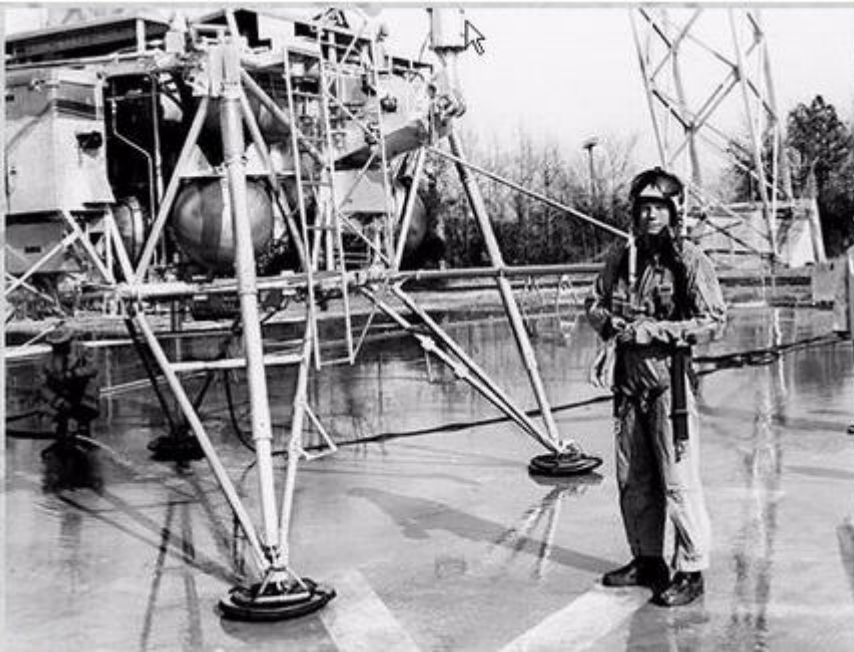
Zašto je ovo sve rađeno? Zašto su trošene tolike pare na ogromne makete? Zašto je bilo važno da simulacija leta na Mesec bude do detalja prikazana kao stvarna? Da li zato što stvarnog puta na Mesec nije ni bilo i što su makete i simulacije poslužile da se snimi sve ono što je gledaocima širom sveta pokazano kao let na Mesec?

Da li su snimci Meseca iz kapsule Apola 8 u njegovoj orbiti možda napravljeni u centru u Engliju tako što je kamera namontirana na kran koji je kružio oko džinovske makete? Astronauti su, takođe uz pomoć kрана u Engliju, vežbali hodanje po Mesečevom tlu obešeni u horizontalnu poziciju kako bi se simulirala slabija gravitacija. Kada su kasnije neki skeptici analizirali mnoge navodne snimke sa Meseca uočili su i jednu veoma neprirodno zadignutu nogu kosmonauta Harisona Šmita iz Apola 17. Kako je to uspeo na Mesecu? Ili je možda snimak napravljen na poligonu u Engliju tako što su kosmonauti šetali obešeni na kran.

*Vežba na kranu i desno,
Harison Šmit na Mesecu. Kako nije pao?*

Na slici je Nil Armstrong u Centru u Lengliju snimljen navodno 1970, dakle 6 meseci nakon "boravka na Mesecu". Zasto se vratio? Šta je trebalo ponovo da uvežbava? Uverljivu priču za medije?

NEVIDLJIVE MODIFIKACIJE LEM-a

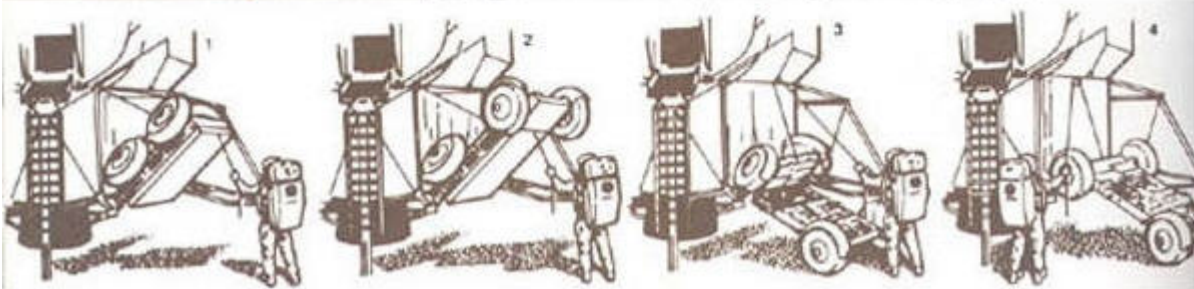
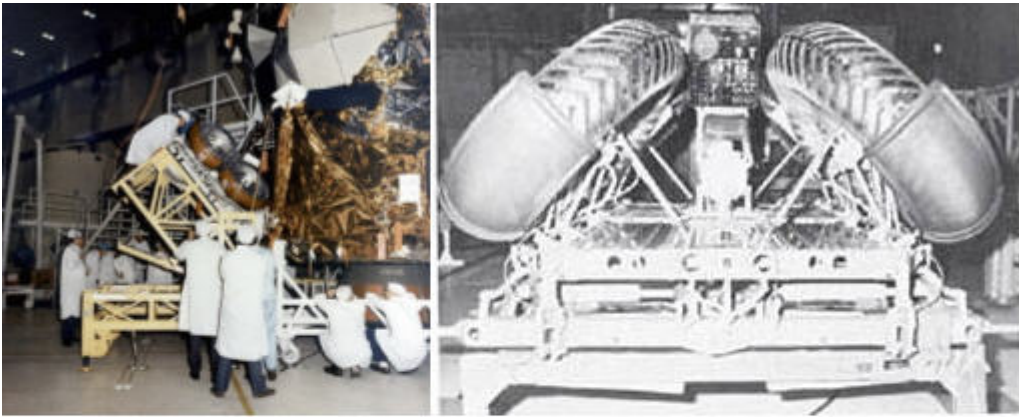
Još jedan detalj je neshvatljiv. Sam lunarni modul, iako veoma malih dimenzija, nije manjan prilikom svih 6 misija Apola na Mesec. Na njemu su samo vršene dopunske modifikacije u smislu da je povećan rezervoar sa kiseonikom i vodom, kontejner za otpatke i produženo je trajanje baterija za napajanje. Logično, jer su kasnije misije na Mesec ostajale tamo duže. Da li to znači da su kosmonauti Apola 11 imali zalihe vode samo za period koji je bio predviđen? Šta da se nešto nepredviđeno desilo i da su morali da ostanu duže na Meseću?

Da li je uopšte postojala mogućnost da čitava misija ne uspe i da se završi tragično pred stotinama miliona gledalaca kada su sve svetske televizije otkupile prava prenosa? Ne, nije postojala. Ipak, evo šta je tada 1969. zapisao Armstrong u svom dnevniku opisujući dramatične trenutke spuštanja na Mesec: " Bio sam se prilično zabrinuo zbog nivoa goriva u ovoj završnoj fazi spuštanja. Kazaljke su označavale gotovo "prazno" i sad smo bili sasvim blizu granice kada bi smo morali da stavimo u pokret uzlaznu raketu i vratimo se u orbitu. Ali mi smo zaista želeli da nastavimo i spustimo se. Ono što nikako nismo želeli bio je neuspeh. Uprkos niskom novou goriva imao sam , otprilike, još oko 40 sekundi do spuštanja. Konačno smo se spustili. Naravno, bili smo ushićeni, ali je trebalo obaviti mnogo posla neposredno po spuštanju. Elise na tanku trebalo je da se okreću još dosta da se ne bi zagrejale toplotom poslednjeg stepena rakete iz tla. Jara bi mogla podići pritisak u njima pa su mogle da prsnu. Baz (Oldrin) i ja smo imali oko 12 minuta vrlo intenzivnog posla nakon spuštanja spuštanja i tek tada smo mogli da se opustimo i predamo ushićenju".

Dakle, sve je bilo na granici mogućeg, ali sve je savladano efikasno.

Kako je modifikacija LEM-a izgledala? Da li je nešto moralo da bude izbačeno iz prostorno već maskimalno iskorišćenog modula da bi u njega bilo ubačeno, na primer, vozilo (mesečev rover) sa četiri točka?

Kako je ovo vozilo pakovno može se videti na fotografijama, ali kako je raspakovano vidi se samo na skicama kojima NASA "uverava" skeptike.

Iako se, bar na fotografijama, veliki broj stručnjaka bavio pakovanjem vozila u LEM, samo jedan kosmonaut ga je mogao lako raspakovati i staviti u funkciju. Čitav ovaj proces radio je u nezgrapnom odelu i rukavicama pod pritiskom. Ali, izgleda samo na skicama. Gume nisu naduvali, pa je nejasno kako su spakovana ova veliki četiri točka. Da li su ovi ljudi u belim mantilima kojima se ne vide lica zaista tehničari NASA ili možda statisti za slikanje?

Proba rovera na Zemlji.

NASA tvrdi da je Mesečev rover imao tvrde žičane i mrežaste točkove obložene gumom. Kako su one prijanjale na suvo tlo bez vlage i smanjene gravitacije? Kako vozilo nije poskakivalo, proklizavalo i prevrnuo se? Ili je moralo da bude veoma teško?

U knjizi "Space technology" u izdanju Salamander-a kaže se da je vozilo izrađeno od aluminijuma, da je sklopljeno tako da su točkovi sa osnovom činili ravnu ploču. Sastavljen je iz tri dela i sva tri su bila posebno smeštena u LEM i zauzimala samo 0.85 metara kvadratnih. Ako je ovo moguće, zašto se nakon tri decenije ova tehnika nije komercijalizovala? Koliko ljudi bi bilo spremno da kupi auto koji može spakovati u tri kofera i držati u kući.

Čudesno je to tehnološko rešenje bilo krajem šezdesetih u vreme kada su tranzistori tek počeli da zamenjuju vakuumske cevi, a ručne glodalice su još korišćene za obradu metala, jer kompjuterski vođenih mašina još nije bilo.

Instrument tabla Apolo urađena je sa mehaničkim preklopnicama, a kompjuteri i softveri tada su bili malog kapaciteta memorije (koliko se danas koristi za kuhinjske aparate) i veoma komplikovani za korišćenje jer su zauzimali prostor čitave sobe jer kompjuterski čip još nije postojao pa je struja išla kablovima. Kompjuter na LEM-u imao je 32k memorije i kako je sam Armstrong opisao - prilikom sletanja na Mesec bio je preopterećen.

Stručnjaci koji brane misiju Apolo kažu da je kompjuter korišćen samo za navođenje prilikom spuštanja.

Ispada da je tehnologija koja danas više nije u upotrebi krajem šezdesetih bila u stvari savršena. Ali, iako je "odvela" čoveka na Mesec, potpuno je odbačena i krenulo se sa drugačijim tehnološkim rešenjima i daleko jačim kompjuterima za ponovno putovanje na Mesec. Ali to će biti moguće tek 2020.

Još je mnogo nelogičnih detalja koji upućuju da je spuštanje na Mesec bilo lažirano.

PRAŠINA: Na primer, LEM ima motor za spuštanja zapremine 4535 kg na dnu modula sa ispusnim potiskom od oko 450 do 2700 kg. Tako se prilikom spuštanja koristi kratak pritisak od 450 kg kako bi se usporio pad na tlo. Nije li logično da takav spust napravi mali krater u mekom peskovitom tlu ispod izduvnog otvora i podigne ogromnu količinu Mesečeve prašine, koja bi se zatim nataložila i na samom modulu, a posebno na stajnim tanjirima? Na fotografijama sa Meseca se, međutim, vidi da su stajni tanjiri savršeno čisti. Baš kao i čitav modul. Ispod LEM-a nema nikakvog kratera. Zanimljivo je da prašine nema ni na LEMU, a nije prekrila ni objektiv kamere koja je navodno bila okačena spolja i koja je snimila prvi korak Nila Armstronga. Diskutabilno je i gde je bila ta kamera.

U antologijskom kadru koji smo videli u direktnom TV prenosu ta kamera je morala biti udaljena najmanje pola metra do metar od Armstronga i smeštena veoma nisko kako bi iz donjeg rakursa snimila njegove noge. NASA tvrdi da je bila zakačena na jednu polugu na LEM-u. kada je Armstrong izašao na gornji nivo lestvi on je povukao jednu posebnu polugu koja je kameru spustila dole. Da li je to ista kamera koja je snimala prilikom spuštanja na Mesec?

S obzirom da na Mesecu nema vlage ova lagana prašina bi u uslovima daleko manje gravitacije morala pri svakom koračanju da se podiže i lagano sleže. Šta se događa sa ovom prašinom kada kosmonaut skakuće po njoj? Prašina od udara stopala se podiže veoma malo i veoma brzo se sleže i ako je Mesečeva teža šest puta manja od Zemljine. Ispada da se doskok daleko težeg kosmonauta i sleganje prašine odvijaju istom brzinom. Da, to je upravo fenomen Meseca, tvrde naučnici. O tome zašto su kosmonauti uopšte skakutali iako je to bilo veoma riskantno, jer u slučaju pada ne bi imao ko da ih podigne, besmileno je komentarisati. Jedan od kosmonauta, čini mi se iz Apola 12, pred kamerom se i spotakao, ali je nekako čudno i brzo uspeo da poskoči i održi se na nogama. Da li je to balansiranje bilo uspešno zbog užadi kojima su bili prikačeni na kran u Lenglju i simulirali hodanje po Mesecu zamajavajući čitav svet?

Oni koji tvrde da su kosmonauti zaista bili na Mesecu za ove opaske o prašini imaju objašnjenje. Naime, stvari razlikuju na Zemlji i Mesecu upravo po tome što čestice vazduha na Zemlji mogu i posredno da vrše pomeranje prašine nakon duvanja, tako da sila duvanja može biti mnogo manja od učinka koji ta sila stvara. Tako se na Zemlji sa manje duvanja može pomeriti više prašine. Na Mesecu vazduha nema, pa se pomera samo onoliko prašine na koju sila duvanja direktno deluje. Takodje se navodi da su motori isključeni pre spuštanja i da je LEM praktično u poslednjim metrima spuštanja bukvalno pao na Mesečevo tlo. To znači da je LEM pomerio veoma malo prašine tik ispod mesta na koje se spustio. Tako je, verovatno, prašina ispod modula ostala u manjem sloju nego u okolini, tvrde stručnjaci iz NASA.

Ali, u svom "Dnevniku sa Meseca", Nil Armstrong je 1969. (dakle mnogo pre nego što su

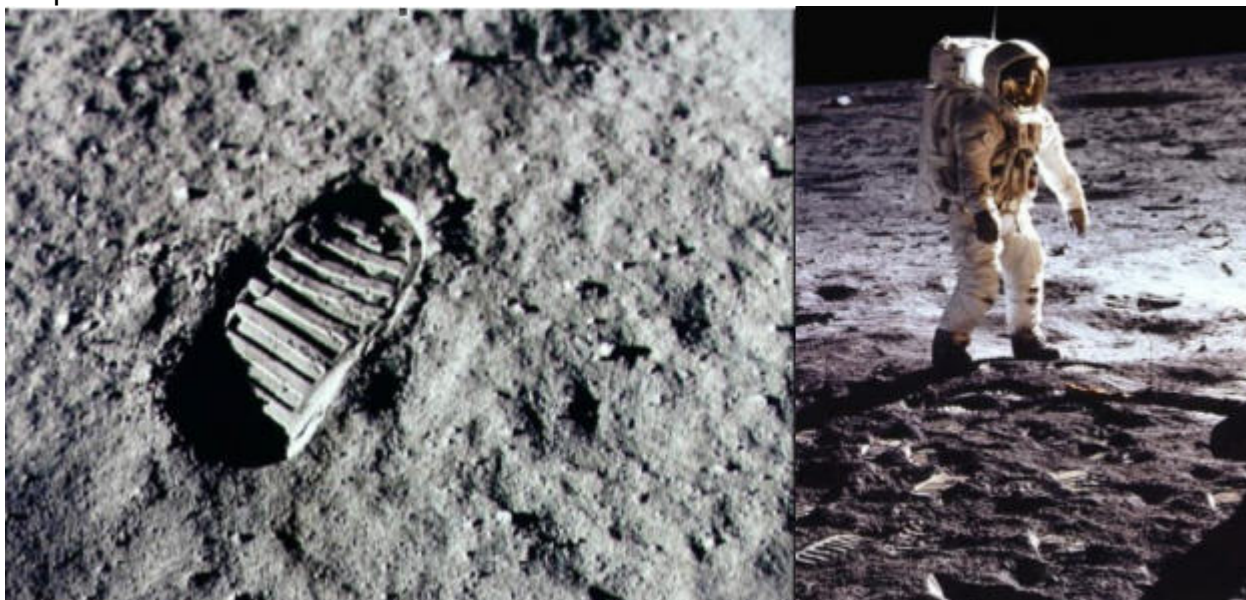
krenule sumnje u ovu misiju), zapisao drugačije: "U toku poslednjih sekundi spuštanja naša mašina je podigla veliku količinu Mesečeve prašine, koja se podigla paralelno sa površinom i vrlo visoko. Normalno, ako na Zemlji podignete toliku prašinu, ona lebdi u vazduhu i vraća se vrlo sporo na zemlju. Ali, kako na Mesecu nema atmosfere, prašina je poletela ravnom niskom linijom ostavljajući iza sebe čist prostor. Prašina koju smo podigli nije se još bila spustila na Mesečevu površinu u toku našeg sletanja, ali je bila daleko od nas i letela brzo. Moglo se gledati kroz nju, mogao sam kroz nju da vidim stene i kratere, ali nije bilo lako izabrati sa potrebnom jasnoćom mesto za meko spuštanje. Bilo je to veoma slično kretanju kroz maglu".

ISTINA O ODLASKU KOSMONAUTA NA MESEC?

TREĆI DEO

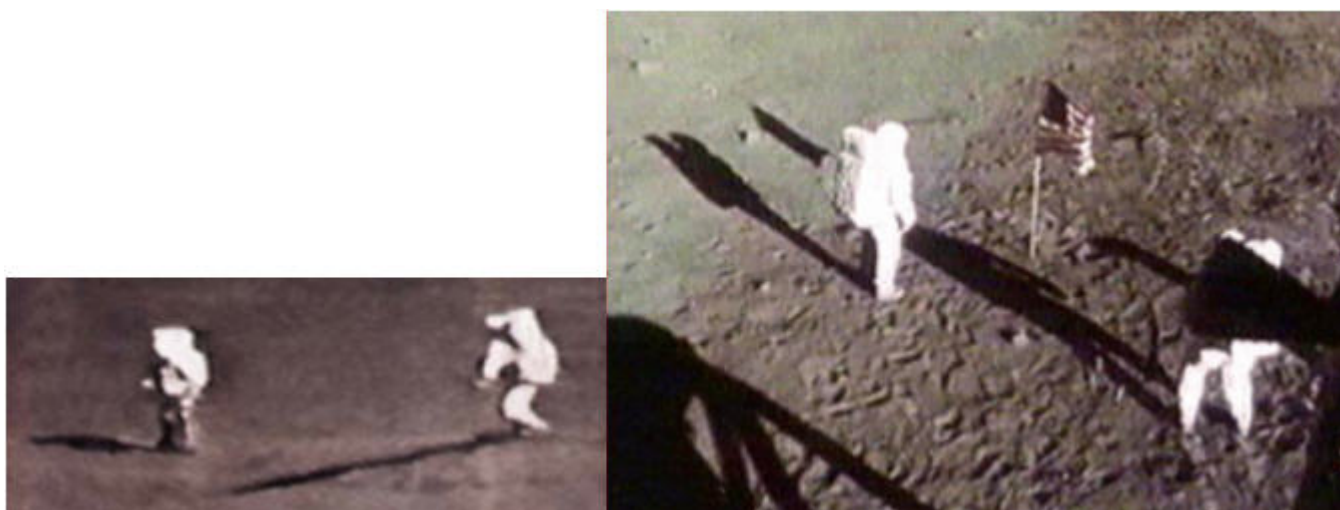
STOPE: Ako na Mesecu nema vlage, odakle onda tako duboki otisci stopa, pitaju se skeptični analitičari? Gravitacija na Mesecu šest puta je manja od Zemljine, pa kosmonaut sa rancem na leđima (life support system) teži na Zemlji oko 160 kiloponda, na Mesecu teži 25 do 30 kiloponda.

Otisci stopa nastaju zbog istiskivanja vlage iz tla, a pošto je na Mesecu nema, nisu ni mogli nastati otisci identični onima koji su snimljeni prilikom proba na Zemlji. Kako to da u otiscima stopa na Mesecu i Zemlji nema razlike? Posebno je zanimljivo što je detalj otiska stope

načinjen na Zemlji objavljen kao udarna fotografija u mnogim medijima pre nego što su se kosmonauti Apola 11 spustili na Mesec. I tadašnja "Politika" je ovakav fotos objavila. Kod mnogih je to izazvalo zabunu. Vrlo dobro se toga sećam jer sam i sama bila fascinirana ovim događajima. Mnoge fotografije iz tadašnjeg "Kosmoplova", američkog "Pregleda" i američkih "Novosti iz nauke i tehnike" koje je tada izdavala američka ambasada u Beogradu i danas čuvam. Zašto je to učinjeno? Da li je to bila poruka nekog insajdera o mogućem lažiranju?

SENKE: Primedbe se odnose i na nelogične senke. Jedini izvor svetla na Mesecu je Sunce. To znači da senke moraju biti paralelne, mnogo izraženije i skoro crne pošto nema drugog izvora svetla da ih umanji i preusmeri u drugom pravcu. Kako nema ni vazduha, svetlost se ne rasipa i ne prelama.

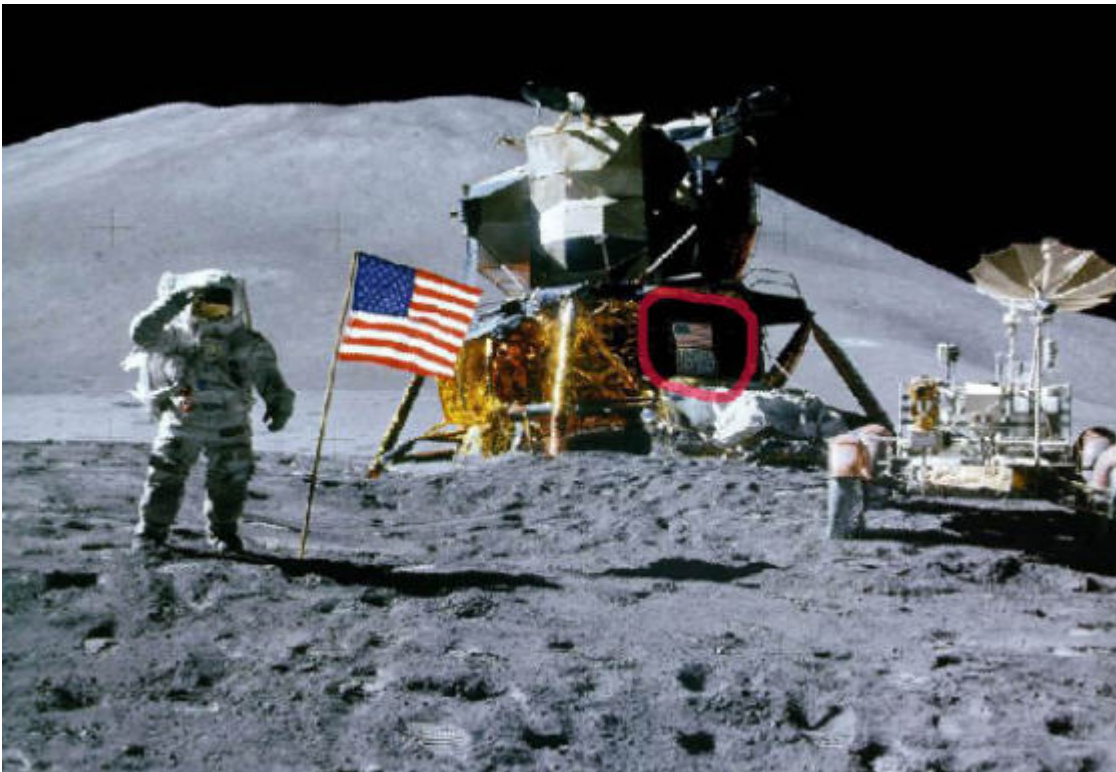

Na slikama sa Meseca, međutim, uočljivo je da se senke pružaju u različitim pravcima, umesto da sve budu paralelne, te da su različite dužine.

Često su osvetljeni i delovi koji bi po rasporedu senki na drugim vidljivim objektima, morali biti u mraku ili bar dobro zasenčeni.

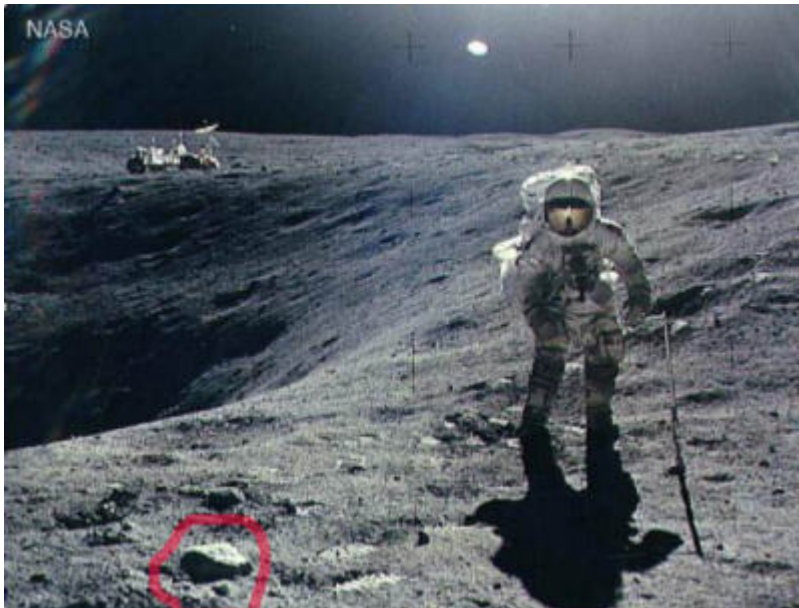
Silazak Edvina Oldrina iz LEM-a koji se spušta baš niz zasenčenu stranu, pokazuje da je on savršeno dobro osvetljen, iako ne bi trebalo jer je ta strana u senci modula.

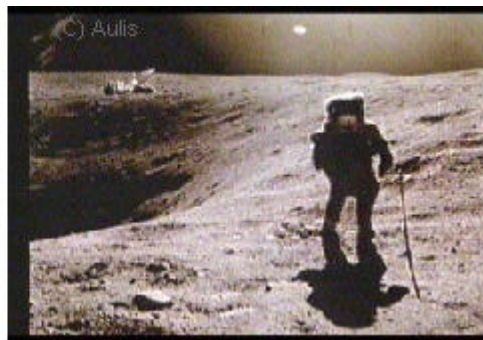
Na jednom fotosu misije Apola 15 vidi vešto ukomponovan kosmonaut koji salutira pored američke zastave dok je iza njega desno LEM, a pored njega mesečev rover. Dakle na fotosu je ukadrirano sve. Ovo je pošlo za rukom kosmonautu koji je kameru imao nakačenu na grudima i nije imao tražilo (view finder). Profesionalni fotograf bi se za ovakvo kadriranje prilično pripremio. Profesionalnim fotografima je nejasno i odakle dolazi svetlo Sunca. Po senci kosmonauta svetlo dolazi sa leve strane iza njegovih leđa zbog čega je on delimično u mraku. Iznenadjuje to što se na LEM-u na strani koja bi trebalo da bude u potpunoj senci, jasno vidi američka zastava. To znači da je korišćen i drugi izvor svetla koji je ovu senku razbio.

Oni koji brane NASA-u kažu da Sunce nije jedini izvor svetla na Meseu, već je to i Zemlja, ali postoji i refleks sa mesečevog tla koje je puno stakla i reflektujućih minerala. Zato Mesec tako blješti noću.

Dobro, ali ako je svetlo sa tla tako jako da može da osvetli kosmonauta koji je u senci, onda bi iza njega morala da bude i bleđa senka, tvrde fotografi. Ali nje nema. Refleskija koja dolazi od tla može biti najviše 7 % (koliko osvetljava i aflalt), a to je nedovoljno da osvetli tako dobro čitavog kosmonauta.

Ako se pogleda pljosnato kamenje sa leve strane, koje je mnogo bliže tlu, onda na njemu ne bi trebalo da bude senke uopšte jer bi se od refleksije tla osvetlilo.

Ako je Sunce bilo iza kosmonauta, onda bi on morao da bude u potpunoj senci.

Koliko je uopšte jako Sunčevo svetlo na Meseu? Koliko su jaki kontrasti opisao je sam Edvin "Baz" Oldrin u svom dnevniku iz 1969: "Kada bi smo ušli u senku videli bi smo odsjaje svojih vlastitih lica ispred šlema i to je zamračivalo sve drugo što je trebalo videti. Jednom kad sam ušao u senku trebalo mi je 20 sekundi dok su mi se zenice opet raširile da vidim detalje. To je činilo da se vidljivost menja pri pomicanju iz senke na sunčevo svetlo".

Kakva je onda ekspozicija korišćena prilikom snimanja, koja blenda, kada su kosmonauti izvršili podešavanje balansa boja i sl. Ako je sve to bilo automatski podešeno u kameri, onda se sve ove promene moraju videti na snimcima, posebno u direktnom TV prenosu.

Ovako je Hasselblad kamera bila okačena na odelo kosmonauta.

Kako je moguće da ni jednog trenutka prilikom upada Sunca u objektiv (što se mnogo puta dogodilo, jer su kamere bile prikačene na odelo kosmonauta) nije došlo do potpunog izbeljenja ili do mešanja boja? Svi oni koji barataju kamerom znaju da pravljenje ovakvih snimaka sa ovako jakim svetlosnim kontrastima traži veliko umeće i obavezno dosvetljavanje zbog razbijanja senki. Ko je to na Mesecu radio, ako nikoga više tamo nije bilo osim dva kosmonauta? A snimci su savršeni.

Temperatura na Mesecu varira od -80 stepeni Celzijusovih u hladu do + 90 stepeni na Suncu. Kakav je to film koji to može da podnese? Takođe bi X-zraci zbog nedostatka atmosfere zamaglili sliku, a ultravioletni bi je razobličili.

Za snimanje fotografija je NASA koristila Hasselblad 500 EL - /70, specijalne konstrukcije i sa posebnim kompletom Zeiss objektivima i Kodakovim specijalnim filmom. Tako su snimci i za ove firme bili jedinstvena reklama, mada se film koji je mogao da izdrži takve vremenske promene nikada nije pojavio u prodaji. Isti je slučaj i sa filmskom kamerom.

Kako su kosmonauti menjali film sa nezgrapnim rukavicama? Oldrin čak pominje i ovo: " Ispao nam je jedan film iz aparata i srećom je pao blizu dna lestvice, tako da se Nil, držeći se za lestvice, sagnuo i dohvatio ga". Pored toga menjali su i objektivne. Neki snimci su pravljeni sa baš širokim objektivom koji je inače i čuveni reditelj Stenli Kubrik često koristio u svojim filmovima. O ovom reditelju će još biti reči jer se sumnja da je on umešao rediteljske prste u ovu " Mesečevu" predstavu.

NASA tvrdi da je bilo mnogo tehnički neispravnih snimaka, ali su u javnost pušteni samo dobri. Nije li to malo nelogično, ako se radi o takvom istorijskom trenutku. Čak i kada se ratni materijal arhivira, ostavljaju se svi snimci jer je sve dokument. Fotografije sa Meseca valjda nisu isto što i turističke razglednice za komercijalnu upotrebu pa su snimci birani i "kropovani" kako bi kompozicija bila prihvatljivija.

Jedna od čuvenih fotografija koja je obišla svet prikazuje Edvina Oldrina kako stoji malo pogrbljen, jer su tako išli zbog težine ranca na leđima. Armstrong je napravio ovaj antologijski snimak bez tražila, ali na snimku postoji nešto veoma nelogično: Iako svetlost sa Sunca dolazi Oldrinu sa desne bočne strane i iza leđa, on se potpuno jasno vidi i leva strana mu je u veoma slaboj senci. Odakle to svetlo? Zaštitni vizir za sunce mu je spušten pa se njegovo lice uopšte ne vidi, iako bi s obzirom na količinu svetla koja je na njemu spreda, kontura lica trebala da bude vidljiva. Ako mu je pak Sunce iza leđa, zašto nije podigao vizir da bi bolje video jer su svetlosne razlike na suncu i u senci ogromne?

Gde je stajao Armstrong kada je ovaj snimak načinio? Po onome što se vidu u odrazu Oldrinovog vizira Armstrong je u istoj ravni sa njim.

Zbog težine ranca i on je, valjda, savijen napred i kamera na njegovim grudima usmerena je tako više ka tlu. Zato bi Oldrinu na slici trebala da bude "odsečena" glava. Ali nije, jer je snimak očito napravljen sa neke pozicije mnogo višlje. Na to upućuje i centralni krst končica u zaslonu (crosshair) koji pada na Oldrinovo koleno. Fotografski plan je očito bio mnogo širi, pozicija snimatelja višlja. Ova fotografija je očigledno "kropovana" (uzet je samo isečak). Ali ko je onda snimio, ako to fizički nije mogao biti Armstrong koji se vidi u istoj ravni u viziru? Ko je još bio na Mesecu?

Zanimljivo je da Oldrin nije imao zakačenu kameru, iako je na Zemlji vežbao snimanje "Haselblodom", pa nije snimao Armstronga. Tako je prvi čovek na Mesecu ostao uskraćen za seriju fotografija. Nije pozirao da prijateljima i porodici pokaže gde je bio. Nije pozirao da bi se videla na Mesečevom nebu Zemlja. Nije podigao vizir na skafanderu da bi se videlo da je to on. Da li bi ste vi sve to propustili da ste bili prvi čovek na Mesecu?

BOJE MESECA: Ako Mesec nema atmosferu kako se apsorbiraju boje na površini? Da li identično kao i na Zemlji? Koje boje je, zapravo, površina Meseca kada se na njega spusti? Ovo je jedno od najškakljivijih pitanja i iz brojnih utiska kosmonauta vidi se da boju Meseca ni jedan nije precizno odredio.

Ako niste nikada bili na planeti Zemlji, već ste je samo gledali iz svemira ne biste nikada znali da postoje ogromna prostranstva zelene boje i govorili bi ste samo o plavoj, plavičastoj, belo plavoj i belo sa braonkasto -smeđim detaljima.

Da li su i kosmonauti izbegli da daju precizan odgovor kada se svima činilo da se boje na Mesecu stalno menjaju i svako ga je video drugačije?

Evo kako je Mesec izgledao Armstrongu: " Sa samog polja na koje smo sleteli, Mesec je izgledao topao i privlačan. Nebo je bilo crno, ali je izgledalo kao u vreme sunčevog smiraja, a površina je bila žuto-mrka. Ima nekih vrlo čudnih svetlosnih efekata na površini Meseca, zbog čega se boje menjaju. To ne mogu potpuno da shvatim. Ako gledate suprotno od Sunca duž svoje senke, ili direktno prema Suncu, Mesec je kao uštavljena koža žuto-mrk. Ako gledate u suprotnom pravcu Mesec je tamniji. Ako gledate pravo dole na površinu, Mesečevo tle izgleda veoma, veoma tamno. Kada uzmete materijal u ruke i on je veoma taman, siv ili crn".

Evo kako ga je Kolins, koji je ostao u orbiti Meseca doživeo: "Kad prilaziš iznad nekog područja u zoru ili u sumrak, kad se Sunce odbija od Mesečeve površine pod vrlo niskim uglom, to je zaista siv svet. Siva boja se kreće od apolutno crne do boje antracita i do svetlo sive boje. To je rekla i posada Apola 8. Apolo 10 je rekao da je smeđe. Ako govoriš o Mesečevom podnevu, kad je Sunce pod visokim uglom, onda i jeste smeđe. Menja se iz sivog u smeđe i onda se vraća u sivo i tako nismo morali da protivurečimo drugim posadama".

Oldrin je imao svoje viđenje boje Meseca: " Mi smo pre leta u šali govorili o različitim bojama koje bi mogao da ima Mesec i ja sam video da niko nije spomenuo da bi išta moglo da izgleda purpurno. I ja sam rekao: 'Tamo će biti purpurno, ja vam kažem'. I zbog toga sam stalno tražio bilo šta što bi moglo da bude purpurno i zaista sam primetio nešto što je moglo da izgleda te boje. U svakom slučaju ne mislim da je i jedna stena imala izrazito purpurnu boju". Kao da im je neko svima sugerisao ovu neodređenost? Zašto? Da li zato što Mesec nisu ni videli?

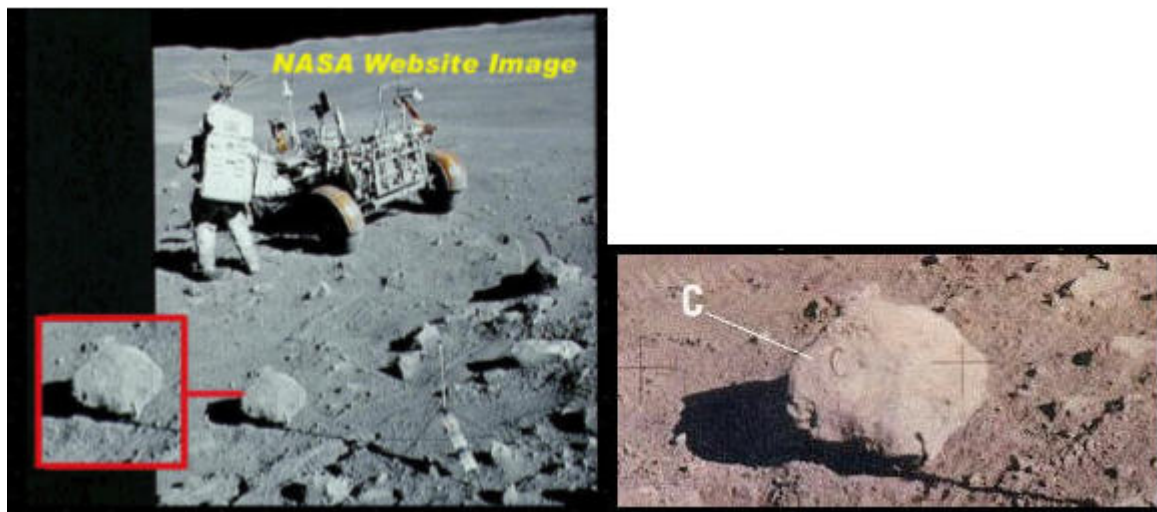
SAGOREVANJE GORIVA: NASA kaže da je gorivo koje koristi LEM prilikom uzletanja mešavina hidracina i dinitrogen tetroksida (oksidanta). Ove hemikalije se pale kontaktom i daju providan produkt. Zato se plamen prilikom sagorevanja ne vidi. Ali na jednom snimku se

navodno vidi plamen u trenutku kada se gornji deo LEM-a odvojio od postolja.
Ovo na Mesecu u bezvazdušnom prostoru, bez kiseonika, nije moglo da se dogodi.

ZVEZDE: Skeptici su pitali i zašto na Mesečevom nebu nema zvezda. Pošto Mesec nema atmosferu one bi trebalo da budu vidljive i danju.

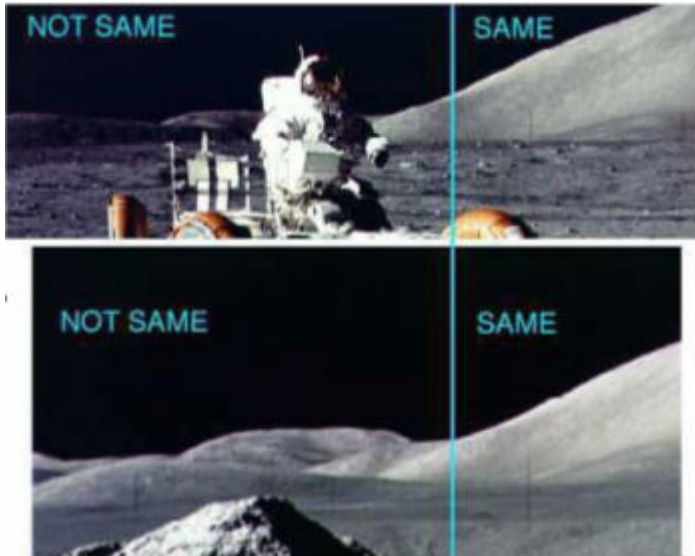
NASA kaže da zvezda nema jer su se sva spuštanja odvijala danju, a to znači da je tada na Mesecu svetlost izuzetno jaka, kao u pustinjama na Zemlji po jutarnjem suncu, kada se moraju nositi naočare. Iz tog razloga je NASA u kamere stavila takvu blendu da samo minimalna količina svetlosti ulazi, a vreme ekspozicije je maksimalno smanjeno. Zvezde se u takvim uslovima snimanja ne mogu videti, jer je za to potrebna duža ekspozicija i osetljiviji film. I najnoviji snimci planete Zemlje sa Međunarodne Svemirske Stanice toliko blješte da se blenda mora maksimalno zatvoriti. Ni na jednom snimku Zemlje iz svemira ne vide se zvezde. Ali, samo nekoliko trenutaka nakon sletanja Apola 11 kroz prozor LEM-a napravljeni su snimci na kojima se vide tačkice na nebu, koje ne mogu biti drugo do zvezde, zar ne? Da li je to onda bio snimak sa Meseca?

Kosmonauti inače nisu mogli da se sete da su videli zvezde sa Meseca. Tako su bar izjavili na konferenciji za štampu.

ZNAK C: Na nekim fotografijama skeptična "njuškala" su našla čak i oznaku "C" na jednom od mesečevih kamenova. Ta oznaka je možda bila reper za snimatelja i označavala "center" nečega ili je možda bila oznaka kojom je klasifikovano kamenje korišćeno u scenografiji za snimanje šetnji po Mesecu.

Obrazloženje iz NASA je da se znak pojavio u kopiji greškom i da je verovatno u pitanju dlaka. Dakle, taj prezentovan materijal sa Meseca je prvo kopiran pa prikazan javnosti.

POZADINA: Na pojedinim snimcima vide se delovi identične pozadine, što upućuje da se radi o vešto komponovanim snimcima gde je naknadno izvršeno dodavanje pozadine. Sporno je i navodno lelujanje zastave na Mesecu koje su neki uočili. Ova zastava je inače napravljena od krutog materijala.

ISTINA O ODLASKU KOSMONAUTA NA MESEC?

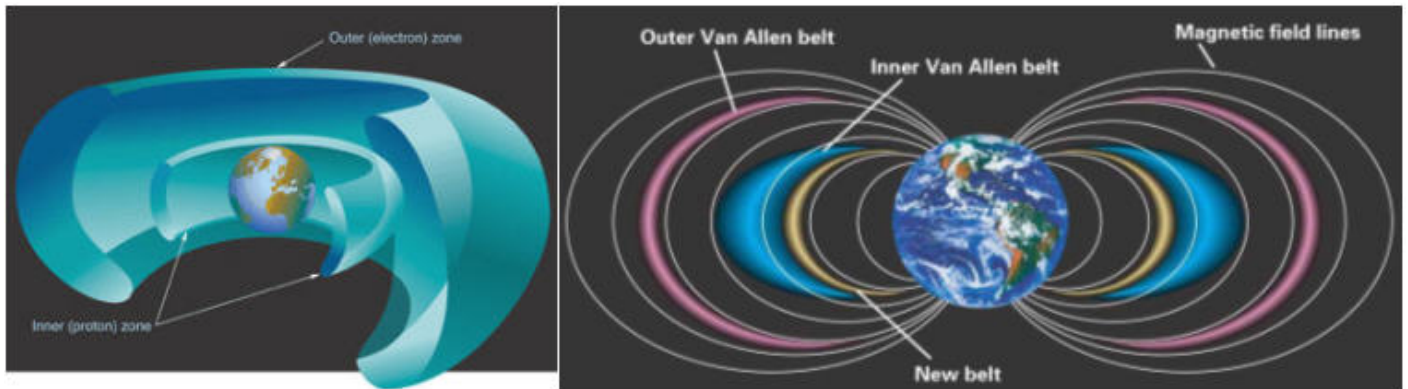
ČETVRTI DEO

VAN ALENOVI POJASEVI: Najjači argumenti da odlaska na Mesec nije bilo je postojanje nečega što je otkriveno tek 1958. kada je lansiran veštački satelit "Eksplorer". To je pojas jakog X-zračenja u Zemljinom magnetnom polju i nazvan Van Alenovim pojasevima. Postoje dva prirodna radioaktivna pojasa: unutrašnji se nalazi na visini oko oko 3000 kilometara iznad Zemlje i debeo je oko 5000 kilometara. Spoljnji pojas obihvata prostor na visni od 15 do 20 hiljada kilometara iznad površine Zemlje i širok je 6000 do 10 000 kilometara.

Reč je o pojasevima u obliku krofne u kojima se nalaze jako naelektrisani elektroni i joni zarobljeni u Zemljinom magnetnom polju. Oni potiču od solarnih vetrova koje erupcije na Suncu izbaciju u svemir. Zemljino magnetno polje je barijera koja štiti planetu od ovih radioaktivnih čestica tako što ih skreće sa putanje. Vreme najjačih erupcija na Suncu je ciklično i kreće se u periodima od 11 godina kada su najjače i veoma učestale.

Zanimljivo je da se baš između letova apola 16 i apola 17 (1972.) dogodila jedna od najgorih

solarnih erupcija. Ona je u orbiti Meseca mogla stvoriti izuzetno jako radijaciju. Zbog ovoga je svako putovanje u svemir veoma riskantno.

U svojoj knjizi: "Prvi ljudi ka Mesecu" (1960.) Verner Fon Braun opisuje koliko je putovanje u svemir opasno: "Konačno, tamo su Van Alenovi pojasevi radijacije. Samo do pre godinu dana uopšte nismo ni znali da postoje. Eksploraer koji je opremljen da meri jačinu pomenute kosmičke radijacije, dao nam je prve indikacije da gore postoji nešto potpuno neočekivano. Još dva "Eksplorera" otkrila su činjenicu da je Zemlja okružena sa dva koncentrična pojasa u obliku krofne sa "zarobljenom radijacijom". Naelektrisane čestice, uglavnom elektrona, beskonačno kruže okolo, gore i dole duž magnetnog polja u linijama koje povezuju magnetne Severnog i Južnog pola kao mreža meridijana. Kada raketa leti kroz ovaj pojas zarobljeni elektroni udaraju na njen omotač kao kišne kapi kad udaraju na avion koji leti kroz oblake. Slično zvučnim talasima koje stvaraju kišne kapi i koji odzvanjaju u kabini aviona, ovi udarajući elektroni proizvode elektromagnetnu radijaciju u unutrašnjosti rakete. Za ovu vrstu radijacije fizičari koriste nemačku reč "bremsstrahlung" (usporena radijacija), ali to je nešto sasvim identično X - zracima".

Ukoliko su zaista bili u orbiti Mesca, **prvi ljudi i prva živa bića koja su prošla kroz Van Alanove prstenove su članovi posade Apola 8** (Borman, Lovel i Anders, 1968.) Oni su istovremeno i prva živa bića koja su izašla izvan Zemljinog magnetnog polja i nisu se raspali. Čemu li nam onda služi ovo magnetno polje?

STARFISH PRIME

Ali izgleda da je Čovek stvorio i treći pojas X - zračenja 1962. godine kada je američka vlada odobrila izvođenje nuklearne probe na veoma velikoj visini. Radi se operaciji "Starfish Prime". Bio je to samo jedan deo velikog projekta niza nuklearnih probi pod nazivom "Operation Dominic". Ukupno 150 eksplozija je tada izvršeno na različitim visinama. U vreme najveće paranoje "hladnog rata" (koja je vešto medijski pravljen) SAD su brzo radile na tome da razviju interkontinentalne balističke projekte koji bi se lanisrali i sa više lokacija u Ujedinjenom Kraljevstvu. Test "Starfish Prime" je bio pokušaj da se jakom megatonskom nuklearnom bombom probije unutrašnji Van Alenov pojas. Udar je izvršen 9.jula 1962.na Džonston atolu u

Pacifiku, oko 1400 km jugozapadno od Havajskih ostrva. Ovaj atol je relativno izolovan od sveta i na njemu žive samo urođenici.

Projektil je lansiran na raketi "Thor" (balističkoj raketi srednjeg dometa) i imao je termonuklearnu bojevu glavu W49 koja proizvodi udar od 1.44 megatona. Ona je eksplodirala 400 kilometara (250 milja) iznad ostrva, daleko izvan linije kojom se definiše granica sasvemirom, a što je samo 100 kilometara.

Kako na toj visini nije bilo vazduha nije bilo ni vatrene pečurke, ali su se svi drugi očekivani i neočekivani efekti pojavili.

Elektromagnetni puls koji je tom prilikom proizveden zakočio je mnoštvo električnih postrojenja blizu Havaja, uključujući brojne alarme na automobilima, kućama, lokalima... Polupao je 300 uličnih svetiljki, napravio kaos u prijemu radio i TV signala i sagoreo brojne strujne osigurače. Eksplozija je napravila veštačku auroru koja je trajala 7 minuta i mogla se videti sa ostrva Samoa, 3200 kilometara dalje.

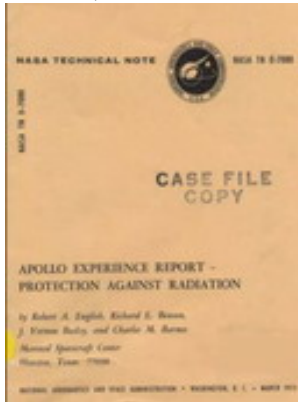
Sve ovo navodim da bi se shvatilo sa kakvim fanatizmom i po koju cenu se pristupilo razvoju interkontinentalnog balističkog oružija. Da li je onda lažiranje leta na Mesec nešto čemu ovi fanatici ne bi pribegli, samo da se domognu moćnog kosmičkog oružija?

"Starfish Prime" se smatra uspešnim testom (mada nije jasno šta su akteri uspeli), ali on je oslobodio toliko energije u Zemljin magnetni pojas, da je osetljiva elektronika na sedam veštačkih satelita u Zemljinoj orbiti uništena. To je bila ukupno trećina satelita koji su tada korišćeni. Pošto nisu mogli da izmere radijaciju na toj visini, morali su da lansiraju još veći broj satelita za merenje. Visoko naelektrisani elektroni od ove eksplozije ostali su u atmosferi oko 5 godina po proceni Pentagona. (Da li ovome treba verovati?)

Ili su učinili još gore i stvorili i treći radijacijski pojas koji je dobio, po nekim procenama, 25 puta veću količinu radioaktivnog materijala od prirodna dva.

NASA, međutim, tvrdi da su astronauti dva Van Alenova pojasa prošli veoma brzo, samo za nekoliko sati, a aluminijska školjka kapsule pružila im je neku vrstu zaštite od prekomernog zračenja(?!)Ovaj treći pojas (veštački)- ne pominje se.

Zanimljivo je da se sve navedeno o radijaciji pokušava minimizirati kada je u pitanju Apolo misija, navođenjem studije pod nazivom "PLAN U VEZI ZRAČENJA ZA APOLO MESEČEVU MISIJU" koji su napravili stručnjaci NASA upravo za potrebe misije Apolo i koji su potpisala tri imena, ali bez ikakvih naučnih titula.

Solucija koju nude ovi stručnjaci je konstantno praćenje zračenja, kako erupcija na Suncu, tako i merenje zračenja u kabini Apola. Za razliku od fon Brauna, oni tvrde da ovo X-zračenje nije isto što i zračenje koje nastaje eksplozijom nuklearne bombe. Po njima, za kosmonaute je glavna opasnost izbijanje erupcije na Suncu u vreme puta do Mesec. NASA stručnjaci su izvršili procenu da do toga, u periodu planiranog leta Apola, neće doći. Zaštita bi uključivala sistem brzog upozoravanja u slučaju erupcije pri čemu treba izmeriti precizno vreme za koliko bi čestice stigle do svemirskog broda.

Nisam nikakav stručnjak za ovo, ali moram priznati da me zaista "fascinira" ovako zamišljen plan. Ako se zna da je putanja kosmonauta veoma precizno projektovana, sa određenom količinom goriva, kiseonika, hrane i vođena sa Zemlje, logično je zapitati se gde da pobegnu kosmonauti? Koliko je Apolo svemirski brod za to sposoban ukoliko se erupcija na Suncu dogodi baš dok su u Mesečevoj orbiti ili na površini?

Ova studija predlaže da se kosmički brod održava u nižoj Zemljinoj orbiti, a da se prilikom prolaska kroz Van Alenove prstenove ide maksimalnom brzinom pri čemu bi kosmonauti samo jedan sat bili izloženi zračenju i primili neznatnu dozu ozračenosti oko 1 rema. Inače navedena studija je izdata marta 1973., četiri godine nakon svih Apolo letova, pa je nejasno zašto se na nju pozivaju oni koji žele da pokažu da su ljudi koji osporavaju misiju Apolo 11 (iz 1969.) u zabludi. Po njima dokaz da Van Alenovi pojasevi i radijacija nisu baš tako opasni je upravo to što ni jedan kosmonaut nije umro od posledica putovanja u svemir.

Koliku su dozu ozračenosti primili kosmonauti Apola 11 i ostalih misija nikada nije objavljeno. Možda upravo zato što na Mesecu nisu ni bili.

Da li ovi ljudi zaista veruju u intelektualnu površnost svojih čitalaca?

NASA ZVANIČNO ĆUTI, ALI...

NASA se zvanično, povodom svih ovih tvrdnji skeptika, nikada nije zvanično oglasila, ali to ne znači da ne stoji iza svih onih koji se na Internetu i u ostalim medijima žestoko suprostaljaju "nestručnim i nebuloznim pobornicima zavere".

Najviše ih ima na ovim linkovima:

[Moon Base Clavius --](#)

[Did we land on the Moon?](#)

NASA je očito krišom angažovala veliki broj stručnjaka da analiziraju i pobijaju stručnim objašnjenjima sve navode skeptika. Ova objašnjenja su nekada toliko kompleksna da su teško razumnjiva. Nekada su, međutim, smešna. Za skoro sve navedene nelogičnosti, ovi stručnjaci imaju **objašnjenje da je NASA imala neku specijalno razvijenu tehnologiju kojom je ove probleme rešavala**. Neki branitelji NASA su iz domena **čiste filozofije** koji pokušavaju da nas uvere da **u suštini i ne postoje dokazi ni za šta u istoriji** što se dogodilo u bližoj ili daljoj prošlosti, da je prošlost samo naše sećanje, a naša memorija je nešto potpuno nepouzdana i relativno jer se sve može faslifikovati i kao takvo memorisati. **Dakle, istraživanja skeptika o lažnom spuštanju na Mesec su filozofski besmislene i nepotrebne**.

Što bi i nepismeni Srbi rekli: mož' da bidne, al' ne mora da znači.

Kako je vreme odmicalo NASA je publikovala sve više fotografija sa Meseca. Tako su možda izvršene mnoge korekcije gde je u početku bilo propusta. Originalnih snimaka danas više nigde nema. Deluje neverovatno, ali pojavila se čak i informacija da su originalni snimci sa Meseca (koje je ceo svet video u direktnom prenosu) **nestali iz arhiva**. Oni su navodno nestali nakon što su bili poslani u Australiju gde je vršena konverzija video signala (SSTV) u prihvatljiviji standard. Po arhivima NASA se čuvaju kopije koje su izgleda lošijeg kvaliteta nego što su bili "originali".

MEDIJI KROJE ISTORIJU?

Ideja da se sve može lažirati i putem medija predstaviti kao istinski događaj sigurno nije bila nova. Onaj ko kontroliše medije kontroliše i istoriju, a ko kontroliše prošlost kontroliše i budućnost.

Dokumentarni film "TAMNA STRANA MESECA", autora Vilijama Kerela snimjen je za francuski "Point du Jour Production" and "Arte France" u originalnom naslovu "Operation Lune". U filmu, udovica proslavljenog reditelja Stenlija Kubrika otkriva da je on bio angažovan 1969. od strane američke državne aministracije da snimi kadrove šetnje kosmonauta iz misije Apolo po Mesecu. Kubrik je to uradio u istom studiju gde je upravo završio i svoj najpoznatiji film "Odiseja u svemiru 2001."

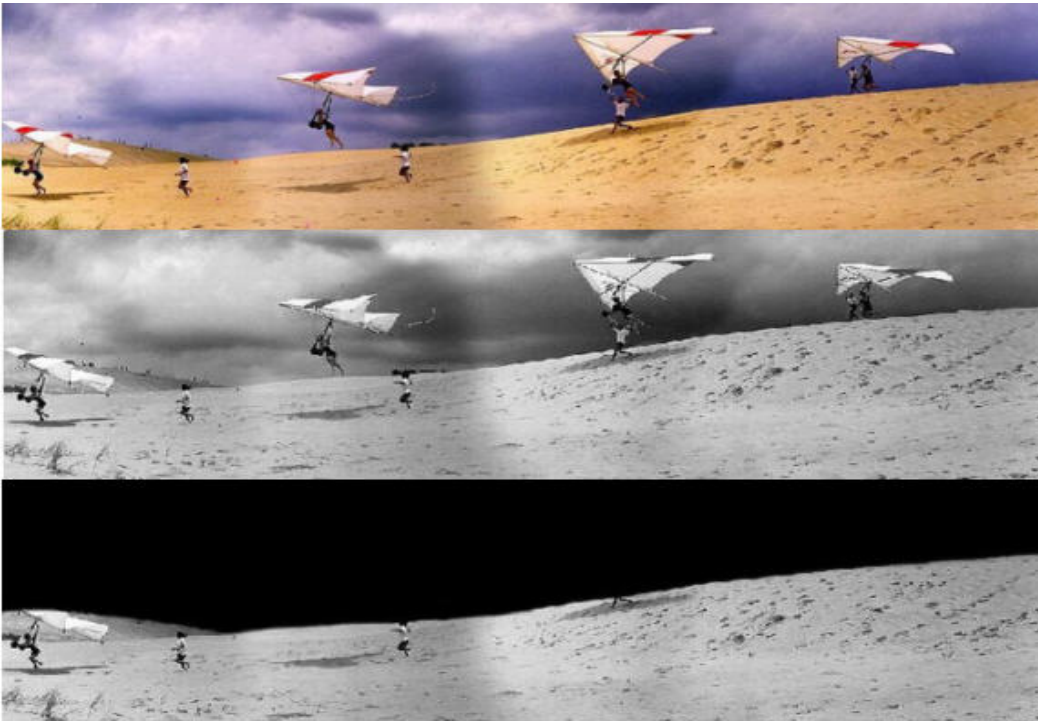
Kubrik je za to koristio specijalne Zeiss objektivne koji su napravljeni baš za potrebe NASA-e, a poznavajući njegovog rada znaju da je on pravi majstor u radu sa objektivima, te da posebno voli širokougaone. Za uzvrat, Kubrik je dobio te objektivne da kasnije snimi svoj film "Beri Lindon" za koji uopšte nije korišćeno veštačko svetlo, već samo svetlost sveća.

Jednostavno, u vreme "hladnog rata", za administraciju Ričarda Niksona bilo je važnije da kosmonauti budu vidjeni da hodaju po Mesecu, nego da zaista idu na Mesec, navodi se u filmu. Kako su se, navodno plašili da neće moći da dobiju dobre snimke sa Meseca, ili da misija potpuno propadne, želeli su da imaju snimke šetnje, za svaki slučaj. To je verovatno bila prča za Kubrika.

Inače, Kubrikov satirični film "Dr Strangelove" iz 1964. o sumanutom američkom generalu koji želi nuklearni rat sa Rusima, bio je, kažu, omiljeni Niksonov film.

Petog januara 1972. predsednik Nikson odobrio je nov program NASA-e - Spejs šatl rečima da je to: "...jedan potpuno novi tip svemirskog transportnog sistema napravljenog da pomogne transformaciji svemirskih granica od 1970. do bliskih prstora lako pristupačnih za humane poduhvate u 1980. i 1990."

Ovaj novi program koštao je američke poreske obveznike "samo" 5 i po milijardi dolara. Pored Kubrika još jedan majstor svog zanata je možda zaslužan za efektne snimke "sa Meseca". To je Majkl Dž. Tatli (Michael J. Tuttle), mastor digitalne trik fotografije. Veruje se da je baš on vešto komponovao slike lažnog hodanja po Mesecu koji su snimani na više lokacija na Zemlji, u dugom vremenskom periodu, za vreme raznih vežbi kosmonauta. Ove scene je stavljao na adaptiran background. On je inače pravio komponovao digitalne panoramske snimke pod uglom od 360 stepeni za edukativne potrebe NASA. Moguće je da su neke od šetnji kosmonauta po Mesecu urađene tek osamdesetih godina naknadno publikovane.

Mali Tatlijevi trikovi.

Neki od snimaka napravljeni su možda i u vulkanskom polju Chezin Chotah u Nevadi. Jedan poduhvat tamo je finansirala NASA i prethodio je lansiranju Apola 8. U aranžiranju terena učestvovalo i Američko Geološko Društvo.

Tu je načinjeno 8 testova poznatih kao "Primena Apolo Sistema" (Apollo Application Systems). Izvršen je tada prenos audio i video signala uskim mikrotalasnim linkom prema jednoj lokaciji u Arizoni udaljenoj 85 milja koja je nazvana Astronauts Data Facility (surogat Apolo broda). Mikrotalasni link je korišćen kako niko ne bi mogao da izvrši presretanje radio signala prilikom komunikacije sa kosmonautima na Mesecu. Izjave nekih radio amatera da su pratili razgovore kosmonauta sa kontrolnim centrom u Hjustonu za vreme njihovog boravka na Mesecu predstavljaju besmislicu.

Čitav ambijent u Chezin Chotah je neverovatno sličan Mesečevom, a objekat koji je bio surogat LEM-a je bio metalni kontejner sa trouglastim prozorima identičnog oblika kao na pravom LEM-u. Insajderi tvrde da je na poligonu tada bio prisutan i kosmonaut Apolo misije Džek Smit obučen u kosmičko odelo, a čitav prostor i svi mogući prilazi su bili savršeno blokirani što je uključivalo i helikoptere.

Da li su ovi prozori na kamionu u Chezin Chotah korišćeni kao kulisa za snimanje?

DA LI JE MESEČEVO KAMENJE SA ANTARKTIKA?

Dakle, ako nisu bili na Mesecu, odakle potiče "Mesečevo kamenje"?

Verner fon Braun je januara meseca 1967. boravio na Antarktiku gde je skupljao meteorite. Da li su ti kamenovi predstavljeni kao materijal sa Meseca?

"Mesečevo kamenje je apsolutno jedinstveno" suprotstavlja se ovoj tvrdnji Dr. Dejvid Mekej, šef naučnog tima za planetarnu nauku i istraživanje pri NASA Džonson Svemirskom Centru (JSC). Mekej je član grupe koja je istraživala materijal sa Mesca. Po njemu ovaj materijal se u mnogo čemu razlikuje od zemaljskog i tu nema ničeg spornog. "Uzorci tla koji su doneti sa Meseca dati su na analizu stotinama stručnjaka iz čitavog sveta. Na njima je evidentno da su oni bili u vakuumu milijardama godina, bez dejstva vlage, i pod visokim stepenom kosmičkog zračenja. Oni su zasuti meteoritima koji prilikom udara na tlo nisu sagorevali, kao što je to slučaj kada meteoriti padnu na Zemlju".

"Geolog" za Mesec dr Mark Norman sa Univeriteta Tasmanija kaže da "Mesečev materijal uopšte nema vodu koja je zarobljena u njegovoj kristalnoj strukturi i uobičajene substance kao što je glina koje je sveprisutna na Zemlji. One uopšte ne postoje na Mesečevim stenama". "...Našli smo delove svežeg stakla u kamenju sa Meseca koje je stvoreno eksplozivnom vulkanskom aktivnošću od udara meteorita pre 3 milijarde godina. Prisustvo vode na Zemlji brzo lomi takvo vulkansko staklo u samo nekoliko miliona godina. Te stene mora da su došle sa Meseca".

Ovde se dokazuje nešto što je praktično nedokazivo - a to je starost kamenja i uopšte starost sveta. Šta znači da je nešto staro nekoliko milijardi godina? Ko to može da dokaže? Posebno ako se ima u vidu da je sve veći broj naučnika veoma skeptičan u odnosu a ovakve tvrdnje koje su zauzele mesto neprikosnovene naučne istine i nalaze se u svim svetskim enciklopedijama. Odobio ih je, naravno, Vatikanski koncil. Naučne tvrdnje koje ovo pobijaju ne dobijaju publicitet u mainstream medijima.

Ukoliko su kosmonauti sa Meseca doneli i pesak u njemu ne bi trebalo da bude vode. Ali, uglavnom se pominje kamenje.

ISTINA O ODLASKU KOSMONAUTA NA MESEC?

PETI DEO

Sumnje u vezi odlaska čoveka na Mesec obrazlažu se i u sledećim detaljima:

Kako su kosmonauti prolazili iz komandne kapsule u LEM kada na vrhu konusa kapsule Apola treba da budu spakovana tri ogromna padobrana kojima se kapsula spušta u okean? Kako je to fizički i prostorno sve rešeno? Gledajući skice modula, tamo se sve može uklopiti, ali stvarnost ima realne mere.

Kako je moguće da se nikada nije dogodila ni jedna nesreća i neka posada Apola stradala prilikom neuspelog spuštanja na Mesec? Kako ni jedan LEM nije imao tehnički kvar koji bi ga onemogućio da se vrati na Zemlju? Šta bi onda bilo? Da li bi se tako pokazalo pred čitavim svetom koliko je let na Mesec besmislen? Šta bi rekli američki poreski obveznici- na šta su dali tolike milijarde dolara? Da li je "kvar" na Apolu 13 bio samo predstava za medije kako bi se na dramatičan način popularisala misija Apolo? Šta drugo, ako Apolo 13 nije nikada izašao iz Zemljine orbite?

Kosmonaut Alan Šepard je šezdesetih godina eliminisan iz svih svemirskih misija zbog vrtoglavice i problema sa ravnotežom. Alan Šepard je "bio na Mesecu" u misiji Apola 14 i tada je tobože krišom (!) poneo golf lopticu i štap i pred kamerama poslao lopticu daleko preko kratera Fra Mauro. Ko bi tako zdravstveno problematičnog i neozbiljnog čoveka poslao u svemir?

Kako to da Sovjeti nikada nisu imali planove o putovanju na Mesec? Zanimljivo je da su i pored toga razvili moćne interkontinentalne balističke rakete. I ne samo to. Sovjeti su izgleda u svemu u svemiru bili prvi osim na Mesecu. Imali su u svemiru prvi veštački stelit, prvu životinju, prvog čoveka, prvu ženu, prvi izlazak u svemirski prostor van broda i prvu orbitalnu stanicu (koja kasnije pala na Zemlju).

Predsednik Lindon B. Džonson se pobrinuo da svi arhivski materijali o Misiji Apolo budu strogo kontrolisani sve do 2026. i predstavljaju državnu tajnu. Do tada će verovatno svi akteri ove teške prevare biti pokojni i niko neće snositi odgovornost. Inače L.B. Džonson je kao predsednik SAD pre nego što je Armstrong određen za Apolo Misiju pozvao Armstronga i njegovu ženu na dobrotvorno 24-dnevno putovanje po Južnoj Americi. Proputovali su zajedno 11 zemalja. Da li je Džonson bio taj koji je Armstronga odredio za "prvog čoveka na Mesecu"? Ili je razlog gotovo banalan kao što navode neki izvori iz NASA: Armstrong, kao komandant misije, imao mesto prvo do vrata LEM-a, pa Oldrin koji je kao pilot modula trebalo da izađe prvi,

nije mogao da ga preskoči. Tako je istorija Armstronga proglasila prvim čovekom na Mesecu, a Oldrina drugim. Kako se, međutim, na snimcima LEM-a vidi, vrata su bila između njih dvojice.

Bil Kejsing se još 1981. pojavio kao gost u emisiji Opre Vinfri i tvrdio da je apolo let na Mesec laž. Nakon ispitivanja mišljenja gledalaca preko 60 % mu je u to poverovalo.

Kejsing je otišao o dalje i tražio da pred TV kamerama ima uživo suočavanje sa bilo kojim kosmonautom NASA iz misije Apolo ili sa bilo kim koga NASA odredi da polemiše o putu na Mesec. Kejsing je čak javno optužio NASA da su tri kosmonatita Apola 1 namerno ubijena jer nisu hteli da se uključe u igru i budu deo ove predstave.

Iako je NASA mogla za ovu izjavu da tuži Kejsinga, to nije učinjeno. Iako je mogla da dovede stručnjake koji bi Kejsinga lako pobili u svim tvrdnjama i ismejali pred milionskim gledalištem, to nije učinjeno. Zašto? Kejsing je i autor knjige "Nikad nismo bili na Mesecu" (We never went to the Moon).

U knjizi Tima Farnisa: "Jedan mali korak" (One small step) navode se brojne tehnički tehnički problemi elektronski i mehanički sa kojim se suočio praktičko SVAKI let iz program Džemini i Apolo. Jer maštovita idejna rešenja su jedno, a stvarno leteti je sasvim drugo pitanje.

Predsednik Ronald Regan, iako samo glumac, obožavao je svemir i bio zagovornik programa "Rat Zvezda" osamdesetih godina. Koliko su SAD bile tada tehnološki spremne za takav program govori jedan zanimljiv detalj: Spejs šatlanisan u to vreme nosio je kompjuter programiran striktno za otkrivanje laserskog zraka ispaljenog sa neke lokacije u SAD visoke tačno 2000 stopa. Na žalost, sve mere za daljinu programirane u šatlovom kompjuteru si bile obračunate u miljama, pa je kompjuter na šatlu počeo da traži 2000 milja visoku planinu u SAD. Pošto je nije nigde na Zemlji našao, okrenuo se na leđa i počeo skeniranje takve planine iznad u svemiru.

Samo ovaj detalj pokazuje koliko takvih sitnica mora biti dovedeno u apsolutni sklad kada se radi složen projekat kao što je bila misija letenja na Mesec i kako se sve "sruši" kada samo jedan segment zakaže.

Po nekim insajderima, NASA nije bila u stanju da ima tako savršen rad. O tome se pominje izveštaj na 50 strana izvesnog Čarlsa Barenta koji je navodno ubrzo stradao pod kada je voz udario u njegov automobil. Ipak, bliži podaci o njemu ne postoje.

Nil Armstrong je takođe bio veoma skeptičan što je i naveo u svom eseju "Simbolika poduhvata" iz 1969.

Ubrzo nakon povratka sa puta Armstrong je odlučio da više ne leti i počeo da radi kao predavač na nekoliko univerziteta. U njegovoj autorizovanoj biografiji: "One Giant Leap" navodi se sledeći detalj: "Kada je Nil počeo da radi kao profesor na Univerzitetu Sinsinati 1970, urednici i direktori radio i TV stanica su pozvani u jedan restoran gde im je naloženo: nikada da ne traže intervju sa kosmičkim herojem koji će ubuduće živeti u njihovoj blizini, jer ga niko neće dobiti. Traženo je da potpuno ignorišu njegovo prisustvo i ne smatraju ga na bilo koji način predmetom za medije. Čudno, grupa urednika se složila, samo je jedan bio izuzetak: Lawrence H. Rogers,

glavni urednik iz Taft Broadcasting Corporation, koja je imala lanac elektronskih medija u regionu: " Razlog koji su nam predočili je da Nil nema skretaricu i bio bi preopterećen sa zahtevima. Podigao sam ruku i rekao: 'To je nešto najbesmislenije što sam ikada čuo!' Rekao sam im da je Armstrong najpoznatiji istraživač nakon Kristofera Kolumba; to bi bio kriminal prema novinarstvu ne pisati o njemu i hvaliti njegovo dostignuće".

Filmski autor, amater, Bert Sibrel je još jedan od najvećih skeptika u pogledu ove misije. Sabrel navodi i reči Armstronga koji mu je ovaj uputio nakon što ga je dugo vremena saletao tražeći intervju: "Ništa me ne pitaj i nećeš čuti laži". Sibrel se pita da li mu je Armstrong ovim ipak nešto značajno poručio?

U TV seriji "Od Zemlje do Meseca" pokazano je kako je lako u TV studiju lažirati scene šetnji po Mesecu. Autori su napravili apsolutno sve ono što je bilo viđeno i na "uttentičnim " snimcima sa Meseca uključujući i slabiju gravitaciju. Čak su koristili iste scene i identično vozilo koje je ostalo na Mesecu nakon Misije Apolo 17.

Artur Klark je bio jedan od najuticajnijih pisaca naučne fantastike koji je, očigledno, imao udarnu ulogu u propagandnoj mašineriji koja je građane širom sveta podsticala da na istraživanje svemira gledaju veoma pozitivno. Njegova knjiga "Odiseja u Svemiru 2001" poslužila je Stenliju Kubriku za snimanje istoimenog filma. Evo šta je on, jula 2001. napisao o skepticima u vezi leta na Mesec u pismu jednom uredniku: "Zapanjen sam da čujem da je nedavno javno istraživanje pokazalo da su 20% Amerikanaca neznalice i budale (nadam se da je brojka dosta preterana), jer ni jedan drugi termin nije dovoljno dobar da opiše onoga koji veruje da su spuštanja na Mesec bila lažirana". Ukoliko je pokojna i neoplakana "đavolska imperija" (SSSR prim.) još oko nas, mogao bih posumnjati da neki komunistički simpatizer pokušava da diskredituje dostignuće za koje SAD mogu biti zapamćene hiljadu godina ubuduće. Sećajući se kako je Votergejt brzo razotkriven, kako i jedna iole zdavorazumska osoba može zamisliti višedecenijsku konspiraciju koja uključuje stotine hiljada ljudi, a da ne bude na isti način otkrivena. Ben Franklin je to rekao lepo: 'Tajna koju znaju trojica, može se održavati dugo ukoliko su dvojica mrtvi'.

I kako ti glupani računaju sa činjenicom, da su za poslednjih trideset godina laserski reflektori i radio senzori na Mesecu prenosili tetrabite podataka nazad na Zemlju? Šta misle ko ih je tamo postavio - neki E.T.? Ne mogu više traćiti vreme na ludake: previše sam zauzet dokazivanjem da Džordž Vašington nikada nije postojao, već ga je izmislila britanska služba za dezinformisanje kako bi opravdala nezadovoljstvo manjina u svojim kolonijama."

Dakle, Klark ne samo da sumnjičavce ostrašćeno naziva -ludacima, već ne pobija ni jednu konkretno iznetu činjenicu. Naprotiv, drži se opštih mesta aludirajući na potitičke prilike u svetu. Zar laserski reflektor na Mesec nije mogla da spusti neka veštačka sonda? Njihov odlazak na Mesec niko nije demantovao.

Ovakvim uopštavanjem poslužili su se i mnogi drugi članovi medijske propagandne mašinerije služeći se komparacijama koje potpuno skreću sa teme. Pa se tako u jednom komentaru zabrinutog čitaoca Bobi Čarlsa, koji podržava Klarka, kaže da: "... svi oni koji sumnjaju u spuštanje čoveka na Mesec možda smatraju i da olupina Titanika nikada nije pronađena i da je čitava tragedija ovog broda holovuidska izmišljotina, da su Egipatske piramide izgrađene samo da bi privlačile turiste..." i sl.

Istražujući slučaj Apolo revizionista Germar Rudolf potražio je neke odgovore od Valtera Hausermana nemačkog inženjera rođenog 1914. On je služio vojsku u mestu Pinemunde gde su od 1939. do 1942. godine Nemci vršili testiranja raketnih sistema. Njegova specijalnost je bila raketna navigacija i on je sa Vernerom fon Braunom 1945. tajno prebačen u SAD. Tu su zajedno radili na razvoju rakete nosača "Saturn V" koja će kosmonaute "odvesti" na Mesec. Rudolf ga je intervjuisao avgusta 2002. Na pitanje šta misli o skepticima koji tvrde da je sletanje na Mesec bila prevara u vreme "hladnog rata" Hauserman kaže:
"Bio sam prisutan na svim ispitivanjima nakon svakog leta i pravio o tome posebne izveštaje. Tu je bilo takvo mnoštvo zaposlenih civila da ne mogu da shvatim kako bi se takva prevara izvela. To je toliko besmisleno da je neozbiljno o tome diskutovati.

"Skeptici tvrde da film na kome je snimljena vožnja lunarnog modela deluje kao da je snimano u slow motion-u", zapito je Rudolf.

"Rover ne bi mogao da se vozi po Zemlji. Lamelne gume su konstruisane tako da funkcionišu kao opruge koje apsorbuju udare. One su bile preslabe za Zemljinu gravitaciju. Takovo vozilo bi trebalo da ima četiri ravne gume na Zemlji. Možete se i danas iščuđavati takvim gumama u muzeju. Dalje, Mesčev modul bi morao da se podupre nečim inače bi se urušio i slomio.

"Ali to nije dokaz da je vozilo sa takvim gumama ikad išlo po Mesecu", primetio je Rudolf.

"Ma, dajte, sad! Slušajte, mi smo bili iznenađeni onim što su kosmonauti rekli nakon iskustva koje su imali vozeći se roverom po Mesecu. Izgleda da su morali jako da vode računa da se vozilo ne prevrne u krivinama, zbog njegove oskudna težine i čvrstote na Mesecu".
Na pitanje kako su kosmonauti prošli kroz Van Alenove pojaseve, Hauserman je rekao sledeće:
"Radijacija Van Alenovih pojaseve se precenjuje. Najveći procenat nje uopšte ne dopire u unutrašnjost svemirskog broda. Osim toga, u poslednjih 40 godina ekspedicija u svemir, visoko osetljiva elektronska oprema je uvek prolazila kroz pojas. Bez ikakvih oštećenje, razumete?"

Hauserman je izgleda izjednačio ljude i veštačke satelite, zer ne? Nisu li upravo američki naučnici sugerisali Kenediju da je svemirski program nehuman?

Međutim, Den Goldin šef NASA u intervjuju britanskoj novinarki Šini Mekdonald rekao je da čovečanstvo još ne može preduzimati odlaske u svemir daleko izvan Zemljine orbite 250 milja visko, sve dok se ne reši način zaštite od radijacije u Van Alenovim pojasevima. Da li je Goldin tada smetnuo sa uma da je 27 kosmonauta tačno pre 39 godina već otišlo u svemir čak 250 000 milja daleko?

Da li je bilo moguće sve ovo lažirati i praktično obmanuti desetine hiljada ljudi, naučnika, tehničara, novinara koji su radili pri misiji Apolo i NASA?

Pretpostavimo da je samo nakoliko ljudi imalo čitavu sliku, a da je većina radila u segmentima programa: kosntrukciji rakete, konstrukciji samo kapsule, samo na LEM-u, šivenju odela, izradi rovera, električnih instalacija, sistema za gorivo, lansirnoj rampi, kompjuterima... Tehnološka rešenja su tražena, na njima je rađeno, mašine su konstruisane, napravljene, sklopljene i lansirane... Ali gde? Da li su Apolo brodovi išli na Mesec ili su ostali u Zemljinoj orbiti?

Za kosmonaute Šeparda, Mičela, Irvina, Djuka, Šmita, Rosu, Vardena Mejtinglija i Evansa odlazak na Mesec bio je i njihovo prvo putovanje u svemir(!) Nije li to bilo za njih pretežak zadatak? Zar za NASA nije bilo prihvatljivije da ovde imaiskusne kosmonaute? Zašto su bili izabrani početnici?

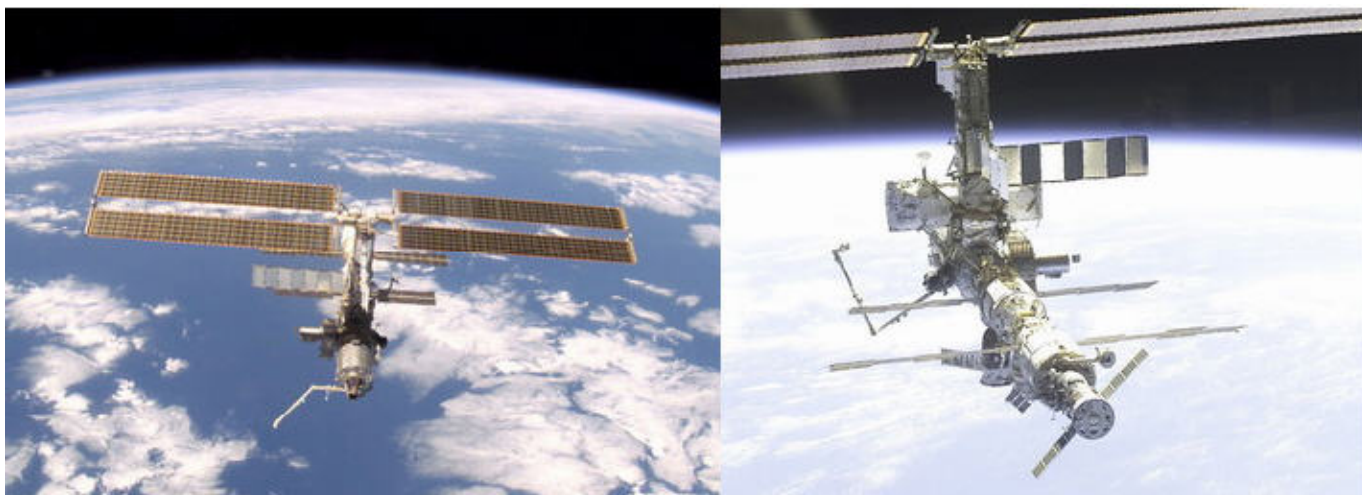
Svi ovi kosmonauti su, međutim, učestvovali ispred kontrole leta u komunikaciji svih Apolo misija kada nisu bili u svemiru. Tako je krug onih koji su imali neposrednu komunikaciju sa kosmonautima na Mesecu bio zatvoren. Isti su "leteli na Mesec" i održavali komunikaciju sa kolegama u "na Mesecu".

Inače, komunikacija sa Apolom je rađena preko dva mikrotalasna linka. Jedan je bio u lanisrnom centru Kejp Kenediju (kasnije preimenovan u Kejp Kanaveral), i on je vršio samo kontrolu leta do dolaska Apolo broda u Zemljinu orbitu. Tu je praćenje preuzimala ekipa iz Hjustona koju su predvodili pomenuti kosmonauti. Za vreme drugih svemirskih misija nisu se koristila dva linka.

Gde je Apolo zaista bio nakon lansiranja znaju samo ljudi iz ove kolegijalne ekipe u Hjustonu. Da li je uopšte izlazio iz Zemljine orbite ili je sve vreme, osam dana koliko je navodno trajao let do Mesca Apola 11, bio tu? Tada nije bilo satelita koji bi otkrili prisustvo ove letilice. Ko je to mogao da proveri sa Zemlje?

Ceo svet je video 16.jula 1969. lansiranje rakete Saturn V koja je kapsulu Apola 11 ponela u Zemljinu orbitu. I to je sve. Ostalo smo saznavali od Informativne službe NASA koja je informacije dobijala od kontrole leta u Hjustonu.

Ako se uzmu podaci o dužini trajanja leta svakog Apolo broda i pod pretpostavkom da su kosmonauti sve vreme bili u Zemljinoj orbiti, dolazi se do sledećih brojki: Apolo 8 je načinio 92 kruga oko Zemlje, Apolo 10 je obleteo 121 krug, Apolo 11 tačno 123. Apolo 12 obleteo je 154 puta, a Apolo 13 je stigao do 90 (sa takozvanim "problemom" koji mu se dogodio u Zemljinoj orbiti). Apolo 14 napravio je 136, a Apolo 15 čak 186 krugova. Apolo 17 obleteo je 191 krug.

Da li je NASA iskoristila misiju Apola kako bi ispitala mogućnost dugotrajnog boravka kosmonauta u Zemljinoj orbiti u cilju konstruisanja svemirske međunarodne stanice

(International Space Station)?

Ako se vidi vreme trajanja kruženja oko Zemlje poslednjeg broda iz misije Džemini, što je iznosilo 59 krugova za 94.5 sati, i Skylab-a (lansiranog 1973.) koji je načinio 404 kruga za 672 sata - misija Apolo je popunila tu prazninu.

Kako su svi ovi profesionalni piloti trenirani i obučeni za najsloženije borbene letove, pristali na ovu igru koja ih u javnosti kad tad može učiniti smešnima? Možda je odgovor upravo u tome što su svi oni spremni i obučeni da izvršavaju komande bez pogovora odnosno svi su prošli i poseban psihološki dril. Povrh svega svaki vojnik zna da mora da čuva vojnu tajnu, a lažiranje puta na Mesec im je možda predočeno strateški važno za bezbednost SAD tako prihvaćeno u glavama ovih ljudi - vojnika - mašina. Nije li ovakav mentalni sklop ljudi i osnova na kojoj počiva svaka vojska u svetu? Svo ostali mogli su biti upotrebljeni kao korisni idioti.

Najzad, zar nije mnogo lakše i bezbednije ćutati i biti junak uz sigurnu penziju, nego stvarno ići i - poginuti?

Ili da to razmotrimo ovako: Ako bi vam neko nepoznat doneo nekakav kamen i rekao ovo je sa Meseca - odmah bi ste posumnjali zar ne? Ali, ukoliko ste istaknuti i priznati geolog na primer, i vaš univerzitet ili naučna ustanova u kojoj radite dobije od američke vlade i NASA zvaničan poziv da kao stručnjak dođete i priključite se ekipi najeminentnijih naučnika sveta koji će biti u prilici da proučavaju kamenje sa Meseca koje su kosmonauti upravo doneli, svakako ćete to drugačije prihvatiti. Bazaltni kamen ili deo nekog meteorita tretiraćete baš tako - kao kamen sa drugog sveta. Ukoliko ste zahvaljujući ovom učešću u naučnom ispitivanju Mesečevog kamena stekli još veći ugled i dobili bolji društveni položaj i platu, da li bi ste sada nakon skoro 40 godina rekli- ma ja sam ispao obična budala! Teško, zar ne? Bolje da ćutite.

Konačno, kada ljudi u nešto veruju, veoma ih je teško razuveriti.

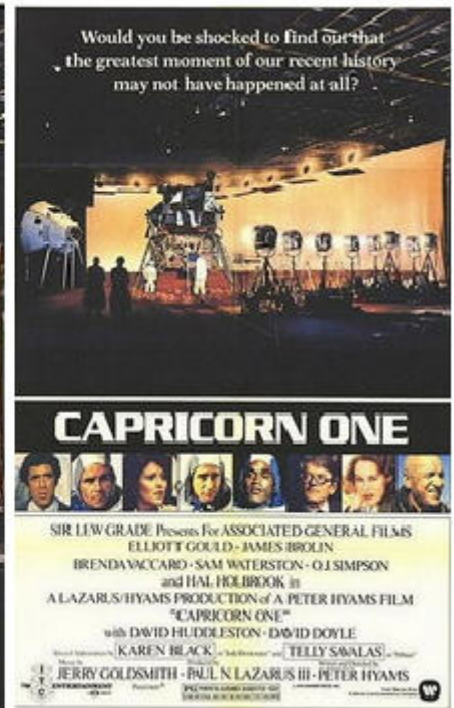
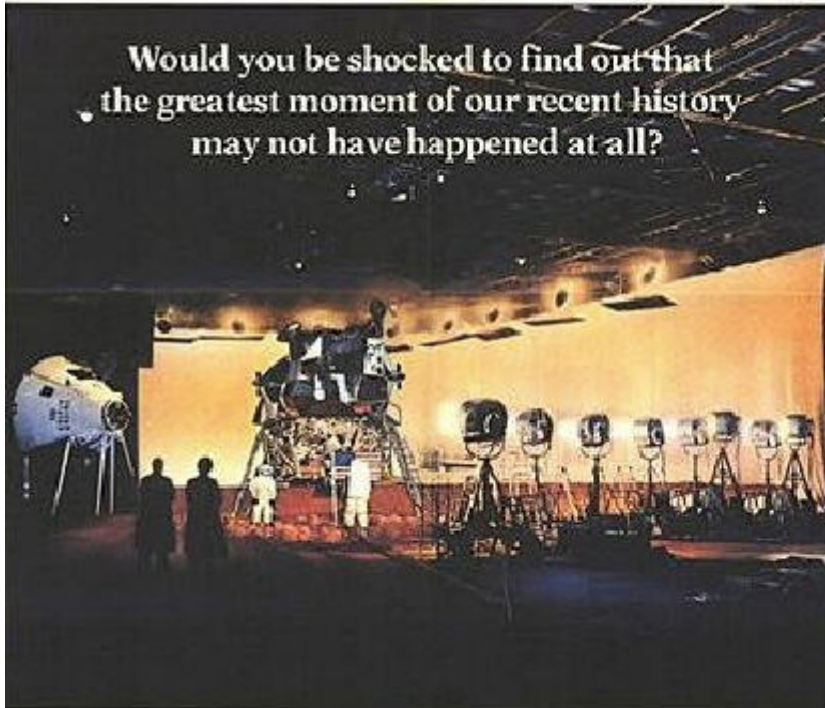

ISTINA O ODLASKU KOSMONAUTA NA MESEC?

ŠESTI DEO

"DA LI BI VAS ZAPANJILO DA OTKRIJETE DA SE NAJZNAČAJNIJI DOGAĐAJI U ISTORIJI UOPŠTE NISU DOGODILI?"

Deluje zaista sumanuto da je 1978. godine u produkciji Warner Bros-a, snimljen film "Capricorn 1" (Jarac jedan), naučno fantastični triler o tome kako je američka NASA lažirala putovanje na Mars. Igrali su Eliot Guld, Džejms Brolin, Teli Savals, Karen Blek, O.J. Simpson - sve holivudske zvezde toga vremena.

U filmu se govori o odlasku ljudske posade na Mars. Zaplet nastaje samo nekoliko sati pre lansiranja broda što prate sve svetske TV kamere. Naime, NASA otkriva sistemski nedostatak u sistemu koji kosmonaute treba da održava u životu. Misija je nemoguća. Ali, da ne bi otkazali let i kompromitovali se pred čitavim svetom, u NASA odlučuju da tri kosmonauta krišom izvedu iz kapsule i odvedu na jedno daleko skrovito mesto u nekoj vojnoj bazi. "Capricorn 1" lansiraju na Mars bez ljudi.

Kosmonauti se onda ubeđuju pod pretnjom njihovim poodicama, da moraju nekoliko meseci da glume da su u brodu i da putuju na Mars. Pravi se posebna scenografija u TV studiju u vojnoj bazi i kosmonauti snimaju scene šetnje po Marsu. Čak je i Marsov lender identičan LEM-u. "Sa Marsa" oni razgovaraju sa svojim porodicama i obraćaju se novinarima. Problem nastaje kada shvate da će zbog očuvanja tajne, najverovatnije nakon okončanja misije biti likvidirani. Posebno kada se na povratku sa Marsa kapsula zaista zapali i oni tada i zvanično budu proglašeni mrtvim herojima.

Posle brojnih peripetija, samo jedan kosmonaut uspeva da preživi i uz pomoć jednog promućurnog novinara, koji je zaveru otkrio, uspeva da stigne na svoju sahranu i dramatično saopšti svetu istinu.

Ali, to je naravno, sve bilo na filmu. U stvarnosti, ljudi su šezdestih i sedamdesetih godina bili mnogo naivniji i lakoverniji. Naravno, mnogo manje smo znali o tehnici i informatici. Američkoj vladi se verovalo, baš kao i američkim medijima. Koliko ljudi danas veruje u CNN? Mi u Srbiji smo se u to posebno uverili.

Englezi kažu: prevariš me jednom - tvoja bruka,, prevariš me dvaput - moja bruka.

USHIĆENJE ISPRED LOGIKE

Odlazak prvih ljudi na Mesec te 1969. godine o kome su izveštavali svi svetski najozbiljniji i najuticajniji mediji, i koje je dočekao lično američki predsednik Ričard Nikson (koga neki danas posprdno zovu Dicky Tricky) izazvao je u mnogima veliko ushićenje. Mali broj ljudi je tada imao kritičan odnos prema ovom događaju.

Moram da priznam da sam i sama bila tada, kao učenica osnovne škole, toliko ushićena da sam slike kosmonauta i isečke iz novina o njima pažljivo sakupljala. Slučajnost je valjda što sam i do danas sačuvala specijalni dodatak koji je objavila "Politika". Ova mala brošura koju je publikovao "Life magazine" objavljen je odmah nakon "povratka" kosmonauta "sa Meseca" dok je sve bilo još vruće, a ushićenost nas sve držala. Brošura je nazvana "Tri dnevnika sa Meseca" i to su bila tri eseja koja su, navodno, napisali sami Armstrong, Oldrin i Kolins dok su bili u karantinu nakon povratka sa Meseca. Danas ovi eseji deluju kao maštarije školaraca i u stilu pisanja i sadržaju, pa bi se mnogi zapitali: zar je moguće da smo u sve to poverovali?

Posebno je uočljivo ideološko opredeljenje koje na "humanim" osnovama treba da poveže Ameriku i čitav svet i danas se brutalno, ratovima i raketnim projektilima ostvaruje kao Novi Svetski Poredak.

Navešću još samo nekoliko detalja (u prevodu koji je dala "Politika").

Evo kako Armstrong započinje svoj esej "Simbolika poduhvata": " Mi se nismo posebno brinuli o našoj bezbednosti za vreme ovih priprema. Više smo bili obuzeti razmišljanjem o uspehu ove misije i izvršenju onoga što nam je bilo povereno. Uspešno spuštanje na Mesec, osećao sam, moglo bi ljudima širom sveta uliti nadu da su naoko neostrvarljivi ciljevi, u suštini realni i da postoji i stvarna nada za rešavanje problema čovečanstva".

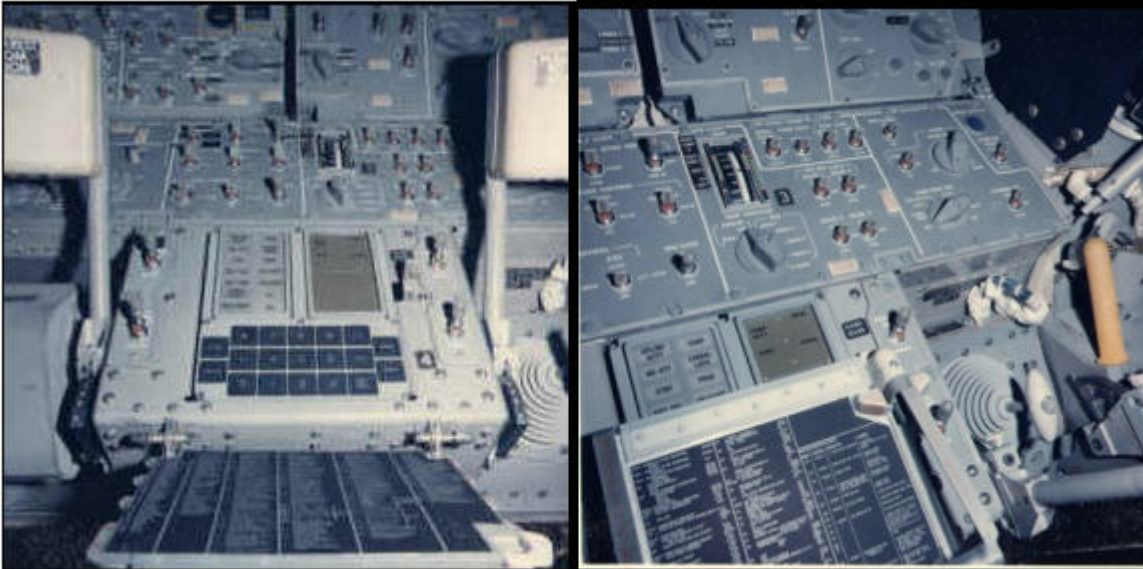
Kakav problem je u to vreme imalo čovečanstvo? To što je SAD u to vreme bila upletana u rat u Vijetnamu ili što je Afrika bila i ostala izmučena glađu i nemilosrdnom pljačkom zapadnih kolonista? Možda misli na obilje radioaktivnih čestica kojima je zasut svet u to vreme aktivnog testiranja nuklearnih bombi? Ili Armstrong misli na problem enormnog emitovanja dolara bez zlatnog pokrića koje će upravo započeti Nikson tri godine kasnije kako bi se širom sveta isisavali prirodni resursi i radna snaga? Ako su to bili problemi čovečanstva, kako je tu mogla pomoći misija na Mesec?

Očigledno je da je ideološka poruka o kojoj govori Armstrong generalno zacrtana upravo sa drugim ciljem što on potvrđuje u sledećoj rečenici: "Naša zemlje je zavisila od industrijskog tima NASA-e u obavljanju ovog zadatka, a NASA-in tim je istovremeno sticao svoju reputaciju u pripremanju Apola 11. Ogromna volja uložena je u izgradnju, i kako je pažnja sve više bila okrenuta samom letu, postalo je sasvim izvesno da bi svaki neuspeh naneo štetu prestižu Amerike".

Dalje Armstrong otkriva kako su su bili pre poletanja veoma okupirani izradom amblema i značke koje će zalepiti na svoja odela. Iako ih je u opasnu misiju vodila ideja koja bi čitavom čovečanstvu donela dobrobit, na amblemu su insistirali na jakim nacionalnim simbolima : "Bili smo svesni simbolike našeg poduhvata i zato smo želeli da i male stvari odraze naš veoma ozbiljan prilaz poslu oko leta na Mesec. Simbolična značka koju smo nacrtali i zalepili na naša odela i Mesečev modul, trebalo je da pre svega simbolizuje miroljubivu želju Amerike za spuštanje na Mesec. ...Ime "Orao" odabrano je odmah posle izbora značke-simbola i trebalo je da odrazi i stepen nacionalnog ponosa sadržanog u čitavom poduhvatu. Ime "Kolumbija" (odnosi se na kapsulu broda, prim.) takođe je nacionalni simbol, a i veza sa knjigom Žila Verna od pre jednog veka, koja je u izvesnoj meri sadržavala tačno predviđanje tehnike, pa i detalja leta "Apola 11". Konačno, ovo ime je bilo za nas simbol avanture, istraživanja i ozbiljnosti sa kojom je Kolumbo krenuo na svoj zadatak".

Mnogi skeptici ovde nalaze pravi razlog za lažiranje leta, a to je grozničava potreba SAD za prestižom i svetskim ugledom kao naučne i tehnički supriorne sile. Ali, stvarati sliku pred svetom i za to trošiti milijarde dolara, a nemati stvarno takvu tehnologiju deluje prilično glupo, zar ne? Oni, koji su sve ovo vodili i o lažiranju odlučivali, ne mogu biti baš glupi ljudi. Naprotiv. Prividan prestiž i stvarna sila su dve različite stvari. A da su SAD u tehnološkom smislu, kada je u pitanju nuklearno naoružanje i raketna interkontinentalna balistička tehnika, zaista sila - nije potrebno govoriti. Mi u Srbiji 1999. godine uverili smo se kako ta raketna tehnika precizno i razorno gađa. Ipak, moramo da priznamo da smo daleko bolje prošli od Iraka. Dakle, moćni raketni sistemi su zaista konstruisani i tu nema privida. Međunarodna Svemirska Stanica se danas nalazi iznad naših glava i niko ne zna čemu ona zapravo služi. Ali, ostavimo to za kraj.

Pogledajmo još malo u šta smo verovali pre 39 godina. Evo malo "dramatičnih" detalja, kao na filmu, da bi naivnima sve bilo uverljivije koje je Armstrong tada zapisao: "Na visni od 30 000 stopa iskrasao i problem sa kompjuterom. Kad kompjuter zapadne u teškoće on upali alarmno svetlo i jedan broj. Mi smo pre poletanja u više mahova bili suočeni sa raznim vrstama takvih alarma. Za one koji su se mogli najpre očekivati upamtili smo potrebne procedure i kako se otklanjaju. Za složenije teškoće imali smo zapisana mala uputstva na kartonima zakačenim za komandnu tablu "Orla". Ali, alarm koji smo dobili u toku leta nije bio onakvog tipa kakav smo očekivali. Nije bio nalik ni na jedan od alarma koje smo upoznali u toku priprema i simuliranja uslova leta na Zemlji. Izgledalo je da je on uzrokovan preopterećenjem kompjutera, i Kontrola (iz Hjustna, prim.) je zatim obavila određene provere. Na kraju su nam rekli da možemo bezbedno da produžimo naše spuštanje, bez obzira na alarmno svetlo.

Ovo je kompjuter LEM-a i deo komandne table pilota LEM-a koji stoji levo.

Danas nam deluje zaista neshvatljivo da se sa tako slabim kompjuterom ide na Mesec, a da se procedure za korekciju njegovih alarma nalaze na kartončićima, a ne u samom kompjuteru. Kontrola u Hjustonu izgleda da je imala bolji uvid u stanje na brodu koji se spušta na Mesec nego sami kosmonauti. Zašto im je onda bio potreban živ čovek da pilotira modulom kad su sve mogli iz Hjustona? Najzad, kakav je to bio link koji je mogao toliku količinu podataka (o stanju čitavog LEM-a i svim njegovim funkcijama) da prenese na Zemlju udaljenu 250 000 milja? Nismo li tek pre 10 godina digitalizacijom zakoračili ka 3G tehnologiji koja može takvu količinu podataka da prenosi?

Iako je prvi čovek koji se spušta na mesec Armstrong je toliko okupiran analizom problema i proverom instrumenata da od visine od 30 000 stopa pa do 5 000 stopa nije mogao uopšte da gleda kroz prozor. Tek kada su se spustili na 3 000 stopa mogli su da pogledaju kroz prozor i vide gde se spuštaju oi kako sve to izgleda.

"Ni u jednom trenutku nisam bio posebno svestan temperature na Mesecu. Izolujuće odelo koje smo imali uvek je bilo prijatno i komforno, i nijednom se ništa od naše opreme nije pregrijalo ili previše rashladilo", seća se Armstrong.

Potpuno drugačije je temperaturu na Mesecu doživao Oldrin u svom eseju "Kako hodati po Mesecu?"

"Ono što nas je zaista držalo budnim bila je temperatura. Bilo je veoma hladno unutra, posle otprilike tri časa postalo je nepodnošljivo. Naravno, u našim odelima je radio tečni sistem za održavanje temperature i pokušavali smo da nam bude udobnije time što smo na minimum sveli cirkulaciju vode. To nije mnogo pomoglo. Okrenuli smo kontrolu temperature u našem sistemu kiseonika na minimum. Ni to nije imalo efekta. Mogli smo da podignemo senila sa prozora i pustimo da nas svetlost ogreje, ali to bi uništilo i najmanju preostalu mogućnost spavanja". (Kako se LEM izrađen od aluminijuma nije pregrijao, verovatno je moje glupo razmišljanje jer su stručnjaci nasa verovatno i tu ugradili nešto specijalno).

Prvi utisak Oldrina kada su sleteli na Mesec je sledeći: "Kada smo prvi put pogledali kroz prozore izgledalo je prijatno. Gotovio kao da možeš da izađeš napolje u košulji i sunčaš se. Sećam se da sam pomislio: 'E kad ne bih znao gde sam, mogao bih da poverujem da je neko napravio ovu okolinu negde na Zapadu i dao nam novu simulaciju za rad. Gledati gore i videti sjajnu, punu zemlju, takođe je bilo malo nestvarno." (Da nije možda čitava okolina zaista bile negde u Nevadi gde su stručnjaci NASA dugo čupali rastinje iz zemlje i pravili kraterne kao bi sve izgledalo kao na Mesecu?)

Edvin Oldrin je inače svoj esej počeo baš objašnjenjem detalja koji se mnogima danas čini najviše spornim, a to su otisci stopala: "Bila je to odlična površina za otiske- ispalo je da taj laki prašnasti materijal ima znatnu koheziju i da se lako stvrdne".

Oldrin se najviše zadržao u opisu kako hodati po Mesecu i održavati ravnotežu: " Nemaš osećaj za gore i dole i ne postoji nešto kao ravnoteža, jer nema snage ni otpora na pokrete. Na šestini Zemljine gravitacije, na Mesecu imaš jasno osećanje da si negde i imaš stalno, mada ponekad slabo definisano, osećanje pravca i sile".

Meni je, moram priznati, teško da razumem šta je Oldrin hteo da kaže osim da bude neodređen (pretpostavljam da je prevod "Politike" korektan). Oldrin je zapravo imao zadatak da prouči koji je način najbolji za kretanje po Mesecu i sugeriše to budućim kosmonautima. Otkrio je da je to hodanje nogu pred nogu, kao na Zemlji. Da je otkrio da je hodanje četvorooške lakše, čini mi se da bi bio mnogo ubedljiviji.

Kako smo videli u TV prenosu, kosmonauti uopšte nisu imali problema sa gubljenjem ravnoteže, a nisu ni probali da uvežbaju hodanje. Oldrin u svom eseju, ipak, zapisuje drugačije: " Gubljenje ravnoteže bilo je veoma lako otkriti i posle izvesnog vežbanja vraćanje je postalo sasvim prirodno. Moja preporuka budućim posadama je da prvih 15 ili 20 minuta vanbrodske aktivnosti sami pronađu, najbolji metod kretanja i sami za sebe ustanove najbolju snagu pokreta".

Kao kada učite da vozite bicikl na Zemlji. Oldrinov savet bi vam tako bio da sami pokušate da tu veštinu savladate kako vama najbolje odgovara. Mudar savet, zar ne?

Ali, da bi svi skeptici u to vreme bili razoružani, Oldrin je jedan poseban deo u svom eseju posvetio vernicima, upravo onima koji su možda posmislili da je put čoveka na Mesec huljenje Boga, jer je upravo ON Zemlju dao ljudima, a nebesa Gospdu. Zato Oldrin zapisuje kako je pre leta sa svojim pastorom, velečasnim Dinom Vudrafom iz vebsterske prezbitarijanske crkve, pokušao da napiše neke reči koje bi imale univerzalno značenje i izgovori ih kao molitvu na Mesecu. Ali, nisu uspeli da smisle ništa prigodno (što je i logično jer bi sve bilo u suprotnosti sa biblijskim učenjem).

Ipak, Vudraf mu je dao minijturni pehar vina i sa malo hleba Oldrin je to spremio u LEM: "Tek što je Majk (treći kosmonaut Kolins, prim.) u jednom trenutku preleteo iznad nas, posle našeg spuštanja, ja sam izvukao te stvari i stavio ih na mali stočić koji se nalazio ispred komputera za upravljanje. Pročitao sam nekoliko pasusa iz Biblije i uzeo pričest".

Šta je čitao tačno iz Biblije(ili je to možda trebalo da bude Molitvenik), Oldrin nije objasnio. "Voleo bih da sam video kako teče vino u tom ambijentu, ali nije bilo zgodno. Nije bilo važno kako je vino dospelo u pehar, važno da je bilo tamo. Izmolio sam nekoliko privatnih molitvi, ali su mi umesto reči dolazile na pamet misli i osećanja. Nisam bio toliko sebičan da u molitve uključim svoju porodicu, ni toliko svemirski da uključim sudbinu sveta. Više sam mislio o

samom našem zadatku, o izazovu koji nam je dat. Tražio sam od ljudi da zahvale na svoj način, i ja se nadam da će ljudi zadržati čitav ovaj događaj u svom pamćenju i kroz manje detelje i tehnička dostignuća videti dublje značenje svega toga. Izazov, traganje, ljudima je to potrebno i potrebno je priznati da smo svi mi jedno čovečanstvo, pred bogom".

Dakle, i Oldrin samo što nije rekao da čitav svet treba da bude jedna država, jedna nacija, jedna banka i jedna crkva i jedno tržište i, naravno, jedna svetska vlada. Očigledno da su oba kosmonauta u ideološkom smislu bili globalisti.

Kada je sredinom septembra 2002., u jednom hotelu na Beverli Hillsu u Kaliforniji, najveći skeptik, Bert Sibrel sreo Edvina Oldrina (tada 72 godine) i tražio mu da stavi ruku na Bibliju i zakune se da je bio na Mesecu, Oldrin se razbesneo i udario ga pesnicom, nakon čega je morala da interveniše policija.

Lokalne novine "Huntsville Times" od 9. septembra 2002., incident su komentarisale time da je Oldrinu dosadilo da objašnjava "neukim američkim skepticima", kojih je sve više, da odlazak na Mesec nije bio laž. I ne samo to. Izgleda da je novina u vlasništvu Jevreja, jer su dalje napravili sebi prihvatljivu paralelu pa tvrde u komentaru da su: "... isti ti skeptici naklonjeni i teorijama zavere, veruju u medijske manipulacije, unapred pripremana događajnja, i ubedjeni su da je Holokaust napravljen od strane samih Jevreja samo radi stvaranja kulta..." i sl. (Revizija događaja iz nacističkih logora je, inače, zaista meta mnogih revizionista poslednjih godina).

Hantsvil je i mesto gde su konstruisane sve kosmičke rakete, pa i Saturn V, koji je nosio kapsule programa Apolo. Ako se podsetimo da su vodeći nacisti bili njihovi glavni konstruktori i da njihovu kosmičku avanturu brani, izgleda, jevrejska novina, ispada da stvari zaista mogu biti tumačene samo konspiracijom. Tu zdrave logike nema, osim za one koji znaju [ko i kako zaista vlada Svetom](#).

FANTAZIJA POSTAJE INFORMACIJA

Gde smo danas sa svim ovim svemirskim planovima i istraživanjima? Priče za javnost su uvek fantastične.

Tako je danas u opticaju priča o kolonizaciji Meseca, što se planira tek od 2050. I što će biti ekonomski splativo, jer će se sa Meseca dopreмати Helijum 3. Ovaj element se ne nalazi nigde na Zemlji, a daje ogromnu energiju kojom se može opskrbiti čitav svet, ne zagađuje sredinu i nije opasan kao nuklearne elektrane.

Naravno, u ovu priču će lako poverovati svako ko ne zna da je upravo [Nikola Tesla pre 70](#)

[godina bio na putu da enegrijom](#) (i to kosmičkom) snabde besplatno čitav svet, ali je u tome sprečen upravo zbog interesa globalne korpoprativne oligarhije [koja je investirala u naftu](#). Dakle, nije problem u energiji već u profitu i u nameri oligarhije da može da kontroliše čitav svet.

Američke naučnike posebno brine i mogućnost da NEKO ([možda teroristi Al Kaide](#)) izbaci raketom nuklearnu bombu i aktivira je na visini od preko 150 kilometara u svemiru (baš kao što su Amerikanci uradili u Starfish Prime testu. Ova eksplozija bi stvorila izuzetno jak elektromagnetni puls koji bi doveo do potpunog kolapsa svih električnih i telekomunikacionih sistema iznad SAD. Tako bi u Americi stalo bukvalno sve. Da se to ne bi dogodilo Pentagon mora da formira sistem adekvatne odbrane, naravno u svemiru.

Nije li ova kontrola iz svemira je već danas skoro savršena? Sistemi za osmatranje i praćenje svih komunikacijskih signala, ali i "velika nadzorna kamera" za čitav svet, već su u upotrebi. (Poznat je sistem Ešelon).

OTKRIVENJE VERNERA FON BRAUNA

Verner fon Braun je umro u 65. godini, 17. juna 1977., navodno od kancera koji ga je pokosio u veoma kratkom periodu. Ipak, pre smrti poverio je, navodno, neka svoja strahovanja dr Kerol Rosin koja je bila njegov portparol i korporativni menadžer u "Fairchild Industries". Ona je o ovome svedočila pred američkim kongresom povodom rasmeštanja oružija u svemiru. Tada joj je fon Braun otkrio planove koji su imali za cilj da vrše sistematsko obmanjivanje javnosti, odnosno da skreću pažnju sa onoga što je NASA stvarno činila, a to je bila militarizacija svemira. Smišljena propaganda je obuhvatala nekoliko tačaka oko kojih su mediji koncentrisali i plasirali adekvatne priče i informacije kako bi formirali određen stav u javnom mnjenju. Fon Braun je otkrio postojanje pet ovakvih tačaka:

- 1. Opasnost koja dolazi od Sovjeta i širenje komunizma.**
- 2. Opasnost o terorista i sam terorizam kao fenomen**
- 3. Zemlje Trećeg sveta koje se odlikuju fanatizmom u mentalitetu (to su zemlje koje je predsednik Džordž Buš nazvao "Osovinom zla")**
- 4. Mogućnost udara asteroida u bliskoj ili daljoj budućnosti**
- 5. Postojanje neidentifikovanih letećih objekata i vanzemaljaca.**

Tačka pod jedan je očigledno uspešno sprovedena.

Pod tačkama dva i tri trenutno je angažovana čitava politička scena u svetu. **"Teroristi" su svuda oko nas.**

Tačka četiri je već aktivirana. Naznake su već u mnogim magazinima, knjigama i na Internetu. Roman Artura Klarka "Svetlost drugih dana" upravo nas upozorava na mogući veoma skori sudar Zemlje sa jednom planetom, ali i sa novim klimatskim promenama. O tome danas upravo govore svi udarni svetski mediji uključeni u propagandnu mašineriju.

Holivud je i stvoren da služi intersima gospodara. Film "Armagedon" nas je obavestio kako će nas Američki hrabri naftni drileri i NASA spasiti u slučaju da se neki asteroid namerači na Zemlju, a ugledni i uticajni Artur Klark je "utvrdio" da je to samo pitanje vremena. Eto nama "sreće", **jer Amerika ima rakete i nuklearne bombe kojima će uništiti ovakav asteroid i "SPASITI ČOVEČANSTVO"!**

Što se tiče tačke pet ona se za sada pomalja diskretnije i ubedljivo je najsumanutija. Televizijska serija i film "Dosije X" pravo je propagandno čedo koje nam polako naznačava kako se u tajnim arhivima FBI i CIA čuvaju informacije i ostaci vanzemaljske letilice. NEKO nas posmatra i čovečanstvo mora izdvojiti velike pare i još se naoružati za takav eventualni bliski susret treće vrste. Pitam se da li su famozni krugovi u žitnim poljima Engleske deo ove "vanzemaljske" smicalice? Ko ih i zašto pravi?

Dakle, kada "ozbiljne" televizije i novine počnu u svojim informativnim programima da palsiraju informacije o neidentifikovanim letećim objektima, znaćemo koje igre je to deo.

OTKRIVENJE AVRA MENHETNA

"Lockheed Martin" je privatna transnacionalna korporacija koja proizvodi delove za avione, svemirske brodove po najsavremenijim tehnološkim dostignućima. Glavna je ugovorna kompanija koja radi za američku vladu i NASA. Korporacija je nastala je nizom poslovnih integracija i inkorporiranjem manjih proizvođača. Iako je konačna fusija izvršena 1995., ova kompanija je osnovana još 1913. Iste godine formirane su i američke Federalne rezerve (FED), a što se povezuje i sa [potonućem "Titanika"](#) Sedište Lockheed Martina je u Merilendu. Korporacija je u 2007. od prodaje zaradila 41.9 milijardi američkih dolara.

Engleski istoričar, Avro Menhetn je jedan od onih koji se bave proučavanjem skrivene istorije, što se danas kompromitujućem tonu naziva "teorijom zavere". Tako je pažljivom [analizom](#)

[podataka](#) da je stvarni vlasnik ove korporacije [katolička crkva, odnosno red jezuita](#). Na logu Lockheed martina ispisana je rečenica: "Mi nikada ne zaboravljamo za koga smo radili". Da li to znači da su jezuiti upleteni u čitavu ovu kosmičku odiseju?

